

OP TOER met

PIETER
Koolwijk

GOUDEN
GRIFFEL
voor
Annejan
Mieras

GOUDEN
PENSEEL
voor
Jeska
Verstegen

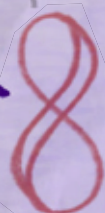
STACH

TEKENTIPS
&
SCHRIJF-
WEDSTRIJD

#9

Test je kennis
over het
MENSELIJK
LICHAAM

Ken je
Klassiekers
HASSE
SIMONSDOCHTER

COLOFON

STACH – het halfjaarlijkse jeugdboeken-
magazine van Uitgeverij Lemniscaat
Nr. 9, eerste semester 2025

REDACTIEADRES:

Lemniscaat bv,
Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam

TELEFOON:

010-2062929

E-MAIL:

stach@lemniscaat.nl

REDACTIE:

Linda Bertens, Hindele Boas, Sebastiaan Brussee,
Jesse Goossens, Anna Jongeneel

VORMGEVING:

Eef Verburg

ILLUSTRATIE FIGUUR 'STACH' OP OMSLAG:

Dirk van der Maat, uit: *Koning van Katoren*

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

Joep van Ameijden, Monique Dozy, Merel van der Gaag, Joris
van Geels, Pieter Koolwijk, Sanne van Lenteren, Madelief Meijer,
Annejan Mieras, Marloes Morshuis, Tara Roosken, Kris Terwindt,
Teijn van der Veen, Mira Verbunt, Noa Verhaar, Jeska Verstegen,
Marte de Vries

WWW.LEMNISCAAT.NL

Lemniscaat zie je overal!

Heb jij ook een Lemniscaat gezien?
Stuur je foto dan naar stach@lemniscaat.nl en wie weet
zie je jouw Lemniscaat in de volgende editie!

Hoi!

WE HEBBEN GEWONNEEEEEEN! Wat een feest was het afgelopen maanden!
Feest? Waar? Nou, blader maar gauw door om alles te horen over de prijzen voor
de mooiste kinderboeken! Welk boek had van jou wel mogen winnen?

Winnen doen we ook met zoveel leuke juniorredacteurs die zich elke keer weer
inzetten door bijvoorbeeld een schrijver of illustrator te interviewen of een boek-
recensie te schrijven. Als jij dat ook leuk vindt, dan mag je de redactie van *STACH*
altijd mailen op stach@lemniscaat.nl. We kunnen niet wachten om van je te horen.

Veel leesplezier!

Lemnie

4	Fotoverslag: Griffels en Penselen	38	Ken je klassiekers: <i>Hasse Simonsdochter</i>
8	Tara interviewt Annejan Mieras	40	Ken je klassiekers: <i>Blauwe plekken</i>
10	<i>Het kleine heelal</i>	42	<i>Het verhaal van een prinses en een pistool</i>
12	De illustratieplek van... Jeska Verstegen	44	Tekentips van... Monique Dozy
14	<i>Het touw en de waarheid</i>	46	Recensies – deel II
16	Recensies – deel I	48	<i>Alles wat je weet over het menselijk lichaam is FOUT!</i>
18	<i>Een eiland in zee</i>	50	Quiz
20	<i>Van spookschip tot zeeheks</i>	52	<i>De Grote Boze Wolf onderzoekt sprookjes</i>
22	Recepten: <i>Baskerville Hall</i>	54	Puzzelpagina
24	<i>Het teken van de vijf. Baskerville Hall II</i>	55	Recensies – deel III
26	Fotoverslag: Pieters plakboek	56	<i>Alter</i>
28	<i>Een rugzak vol</i>	58	Het winnende vervolgverhaal
30	<i>Superslimme vogels</i>	60	Prijsvraag: maak het verhaal af van...
Kris Terwindt
32	Uithaalposter	61	Boekzoeker
34	<i>Keedie</i>	62	<i>De zee is bijna alles</i>
36	Werken bij de uitgeverij...
achter de schermen bij STACH		

DE BEKENDMAKING: Gouden Griffel en Gouden Penseel!

Op 26 september was het zover: de bekendmaking van de Gouden Griffel en het Gouden Penseel, de prijzen voor de mooiste kinderboeken. Nietsvermoedend trokken winnaars Annejan Mieras en Jeska Verstegen naar de zandsculpturen in Garderen, waar ze met een smoesje naartoe gelokt waren...

FOTO 1

Welkom in Garderen! Die arme Hindele: ze moest wekenlang haar mond houden tegen Annejan en Jeska. Gelukkig geloofden ze haar toen ze zei dat ze een ontmoeting met een klas hadden...

FOTO 2

Nietsvermoedend bewonderden Jeska en Annejan de prachtige sculpturen. Helemaal van zand gemaakt!

FOTO 3

Loop je de hoek om, staat er ineens een cameraploeg voor je neus...

FOTO 4 & FOTO 5

En de juryvoorzitters! Jeska won het Gouden Penseel voor *Het touw en de waarheid*.

FOTO 6 & FOTO 7

En Annejan de Gouden Griffel voor *Het kleine heelal*!

FOTO 8 & FOTO 9

Wat volgde: héél veel interviews, zoals voor het Jeugdjournaal. En natuurlijk samen op de foto!

Sla de bladzijde om voor meer foto's >>

10

11

12

13

FOTO 10 & FOTO 11 & FOTO 12

Alsof dat nog niet feestelijk genoeg was: de dag erna werden ze nog eens uitgebreid in het zonnetje gezet tijdens het Kinderboekenbal!

FOTO 13

En wie daar ook was... Pieter Koolwijk natuurlijk, de schrijver van het Kinderboekenweekgeschenk. Ben je benieuwd naar hoe hij de Kinderboekenweek beleefde? Kijk dan gauw op p. 26!

Natuurlijk kwam ook heel Lemniscaat feestvieren, in het gezelschap van heel veel schrijf- en illustratiecollega's van Jeska en Annejan. Herken jij ze allemaal?

PS Iedereen was op tijd voor de groepsfoto, hoor. Heus.

TARA INTERVIEWT Annejan Mieras

Het was feest eind september: Annejan Mieras won een Gouden Griffel voor *Het kleine heelal*! De Gouden Griffel is de prijs voor het beste kinderboek. Alle reden om Annejan te interviewen... Juniorredacteur Tara ging aan de slag!

Foto © Jet Ellens

Had u verwacht dat uw boek de Gouden Griffel zou winnen?

Nee. Zelfs aan de mogelijkheid durfde ik niet te denken. Het paste gewoon niet in mijn hoofd.

Griffelboeken hadden voor mij als kind al iets magisch. Dat werd alleen maar sterker toen ik zelf ging schrijven en ontdekte wat er allemaal bij een goed verhaal komt kijken. Ik was al zo verguld met mijn Zilveren Griffel in juni, tussen al die bijzondere boeken.

Hoe bent u op het idee gekomen voor het verhaal?

Het begon met een verlaten plek, daar ben ik dol op. Dat maakt mij nieuwsgierig. Wat is er ooit gebeurd? Wie renden er ooit rond? Het is een soort niemandsland waar alles kan. Eerst koos ik een oud douanegebouw, maar ik had meer nodig: zo werd het een camping.

Wat is uw favoriete stukje uit het boek en waarom?

Oei, dat is best lastig kiezen. Misschien wel het gesprek in de jachthut in hoofdstuk 16. Dat heb ik zó vaak herschreven. Daarin wordt veel gezegd, maar nog meer níét gezegd. Dingen die ik aan de lezer wilde laten merken zonder ze op te schrijven: ze moesten tussen de regels voelbaar worden. Dat was een leuke puzzel.

Staat de Gouden Griffel op een speciaal plekje?

Op een plankje op mijn schrijfkamer. Naast een gouden poedel. Die troostprijs kreeg ik bij tennis. Daar ben ik nog niet zo goed in. Op

dat ene toernooi was ik zelfs de állerslechtste. Maar ik oefen vrolijk verder. Voor de Gouden Griffel heb ik ook 24 jaar geoefend.

Waar heeft u dit boek geschreven?

Voor al op mijn schrijfkamertje op zolder. Van daaruit kan ik lekker veel lucht zien. Dat geeft ruimte in mijn hoofd en in mijn verhaal.

Hoelang bent u bezig geweest met het boek?

Van de eerste ideeën tot de laatste punt: ongeveer drie jaar. Niet alle dagen van de week, want ik sta ook nog twee dagen voor de klas en ik bak weleens een appeltaart. Soms moet een verhaal tussendoor ook een tijdje rusten.

Hoe voelt het om de Gouden Griffel te hebben gewonnen?

Dat is moeilijk in woorden te vatten. 'Als een heelal vanbinnen,' zei ik op het Jeugdjournaal. Het begint een klein beetje te wennen dat die fonkeling altijd zal blijven. Als een ring om mijn vinger, waar ik steeds even naar kan kijken. Het is heel bijzonder om te merken wat een verhaal bij lezers teweeg kan brengen. De Gouden Griffel voelt als is een extra aanmoediging om verder te schrijven.

Sla gauw de pagina om voor een voorproefje

HET KLEINE HEELAL

Door de heg heert zie ik iets roods aankomen. Iemand in een rode jas met een winkelmanje en een wortel. 'De Geit!' fluister ik en ik duw Zoefs kop de goede kant uit. 'Wat komt die doen?'

Hoe dichterbij hij komt, hoe dieper wij wegzakken achter de leuning. Hij zou een half hoofd kunnen zien en, wat graaiende pootjes, maar hij loopt zonder opzij te kijken voorbij. Waar gaat die Geit heen? Na de bocht stopt het Kometenlaantje.

Ik spring op. 'Sorry, Zoef. Ik moet er even uit.' Snel zet ik hem in zijn bak, schiet in mijn laarzen en gris mijn jas van de bank.

Na de laatste caravan gaat het asfalt over in een bospad. Het wordt steeds smaller en komt uit bij een klaphek met een blauw bordje erop. Alleen de schroeven glimmen, de rest van het bordje zit vol roestvlekken. VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN staat er in smalle, witte letters en daaronder wat kleiner: artikel 461 WETBOEK VAN STRAFRECHT. Volgens pap kun je die bordjes gewoon in de doe-het-zelfzaak kopen. En 'onbevoegden' klinkt niet erg streng. Ik duw tegen het hek en loop verder. Maar na twintig stappen sta ik toch weer stil. 'Wetboek van strafrecht' klinkt wel streng. Zou die Geit bevoegd zijn?

Met mijn ogen volg ik het spoor van platgelopen bladeren. Het bos heeft de Geit opgeslokt. Een woestenij, zou Miracle het noemen. Mijn vriendin kent nogal bijzondere woorden. Zoals 'barmhartig', 'addergebroed', 'glorie' en 'tof'. En ze is ook tof.

Hoog boven me klinkt een schorre kraai, verder is het verdacht stil. Wat zou er in artikel 461 staan?

Vlak voor het klaphek struikel ik over iets groots dat onder de bladeren ligt. Mijn handen zitten onder de blubber. 'Kak!' Weer opgekrabbeld zie ik dat het een mossige plank is. Met mijn voet duw ik hem ondersteboven en veeg ik de bosgrond weg. Er komen letters tevoorschijn. HET KOSMOSBOS. Het hout is met kleine, golvende hapjes om de letters weggestoken. Wat een werk voor zo'n stomme plank! Ik duw hem verder de greppel in en loop over het smalle bospad terug.

Op het Kometenlaantje voel ik ineens de vroege schemer om me heen. Straks is het helemaal donker in het bos. Een rilling glijdt over mijn rug. Zou hij daarvoor die wortels eten? Volgens pap krijg je daar nachtoegen van. Maar wat doet die jongen in een donker bos?

De blauwe Berini staat onder het afdak voor de caravan. 'Ik miste je al. Was je op de vlucht geslagen?' vraagt mam als ik binnenkom. Ze heeft haar lila werkjas nog aan en is de boodschappen uit haar bromfiets-tas in de keukenkastjes aan het proppen.

'Ik was even naar buiten.'

'En de tv? Had je die voor Zoef aan laten staan?'

'Stond die nog aan?'

'Ja, madam. Was je lang weg?'

'Alleen even het bospad op. Tot een hek met een bordje met verboden toegang.'

'Goed zo, dat bordje hangt er vast niet voor niks, Raaf.'

Ze zet met een klap een doosje eieren op het aanrecht.

'Zijn wij onbevoegd?' vraag ik.

'Voorlopig wel. En onbezonnen,' zegt mam met iets scherp in haar stem.

'Onbezonnen?' herhaal ik, omdat ik dat woord niet ken.

'Soms,' antwoordt mam. 'Blijf daar in elk geval maar uit de buurt. We hebben al genoeg gedoe.'

Ik schop mijn laarzen uit en vraag dan: 'Met die lekkage?'

Mam wiegelt wild met haar hoofd. 'En school. En... gat-ver! Nóg meer lekkage.' Ze tilt twee druipende eieren uit het doosje en doet ze snel in een glas.

'Dan eten we er ook maar een uitsmijter bij,' moppert ze.

'Heb je sla voor Zoef?' vraag ik.

'Krulsla. Maar die moet meneer wel met ons delen,' zegt mam met een knisperende zak in haar hand. In haar andere hand houdt ze een zaklamp aan een hoofdband omhoog. 'En deze, voor als we achter de caravan moeten zijn voor de gasfles.'

'En saus?'

'Alle drie,' zegt mam. 'En sinas. Wil je vast een glaasje?'

Mam bakt de hamburgers en de eieren alsof ze in een restaurant werkt: alles met grote, snelle bewegingen en veel gespetter.

Ik kom naast het keukenblok staan en zeg: 'Er stond ook iets van wetboek en strafrecht.'

'Waar?' vraagt mam fel.

'Bij dat verboden-toegang-bordje.'

De sla die ze op de opengesneden broodjes schudt, vliegt over het hele aanrecht. 'Raaf, doe me een lol en ga ergens anders spelen. Misschien lopen daar wel zwijnen of zo.'

Spelen klinkt ineens zo kinderachtig. Als iets voor

kleuters. Iets uit de Tomatenstraat van vroeger. Ik trek de koelkast open om de tubes te pakken. Mayonaise, ketchup en curry. Ik hou van saus.

'Zullen we een keer op de bank eten?' vraag ik.

Mam lacht me uit. 'Boven op al die spullen?'

We eten aan tafel. Met veel saus en weinig woorden.

Mam kauwt langzaam en staart door het uitpuilende raam naar het donker buiten.

Halverwege mijn uitsmijt-burger vraag ik: 'Wat is kosmos?'

'Kosmos?' Ze denkt even na. 'Veel. Iets met hemel, aarde, heelal en zo. Alles eigenlijk.'

'En Kosmosbos?' vraag ik.

'Geen idee. Hoezo?'

'Dat stond op een bord.'

'Waar?'

'Ergens.' Met mijn vinger lik ik de saus van mijn bord. 'Heeft pap nog gebeld?'

Mam stopt snel een pluk krulsla in haar mond. Als ze die eindelijk doorgeslikt heeft, gaat ze verder over haar makkers. Over de wandeling met eenbenige Eva en over de verhalen van meneer Hassan. Terwijl mam zijn huis poetst vertelt hij haar, soms half in het Perzisch, over een ver en happy vroeger. Met eindeloos veel broers en neven.

Als ze opstaat en de tafel begint af te ruimen, vraag ik weer: 'Heeft pap nog gebeld?'

'Raaf, nu even niet! Ik heb wel genoeg aan mijn hoofd.'

Mam bedoelt vast die schorsing, maar ik stroom vol met vragen. Hoe kan het dat pap al drie dagen onderweg is en dat hij niks van zich laat horen?

Uit:
Het kleine heelal
Annejan Mieras
€ 14,99 | 208 pag.

GOUDEN
PENSEEL-
WINNAAR

DE TEKENPLEK VAN... Jeska Verstegen

Als jij illustrator zou zijn, waar zou je dan het best kunnen tekenen? Zou je een groot atelier hebben met veel licht en overal papier, verf en schetsen, of werk je het liefst op een zolderkamer aan je bureau? Om te ontdekken waar onze illustratoren het liefst aan hun boeken werken, leggen we die vraag aan hen voor. Vandaag zijn we op bezoek bij Jeska Verstegen!

Hoi Jeska! Wat fijn dat we bij je op bezoek mogen komen. Waar zijn we hier precies?

We zijn in hartje centrum Amsterdam. De perfecte plek voor iemand die geen mensenmens is! Dat klinkt raar, maar tussen veel mensen val je niet zo op. Bovendien is het goed dat ik, als ik naar buiten ga, meteen tussen de mensen sta. Het behoedt me ervoor om wereldvreemd te worden!

Wat is het fijnste aan deze werkplek?

Naast de materialen die ik gebruik, teken ik met emoties. Ik ben iemand die graag gadeslaat. Ik observeer liever dan dat ik meedoe. Dit gedrag heb ik al sinds mijn kindertijd. In de stad, op mijn werkplek, trekken schilderijtjes zo aan me voorbij. Alle menselijke toestanden passeren mijn raam: verdriet, liefde, boosheid, dronkenschap, blijdschap, geluk, wanhoop, enzovoorts. Het inspireert.

Hoe ga jij te werk?

De laatste tijd teken en schrijf ik alleen verhalen die me werkelijk raken. Zodra dat gebeurt, verdwijn ik vanzelf urenlang in een verhalenwereld. Ik kom soms even bovendrijven, voor een kop thee (Lapsang Souchong), om daarna weer te verdwalen in mijn hoofd.

Heb je nog een bepaald ritueel voor je begint met illustreren? Steek je bijvoorbeeld een kaars aan, of zet je een kop koffie?

Ik brand graag een kaarsje, ik houd van stilte, de temperatuur moet goed zijn, het liefst geen afleiding en ik haast me nooit. Haast is funest voor een creatief brein!

Zijn er ook andere plekken waar je weleens illustreert?

Ik teken eindeloos in mijn gedachten. Daar begint een beeld immers. Dus ik ben eigenlijk overal aan het werk. Tijdens de afwas, in de douche, vlak voordat ik in slaap val, tijdens het wandelen. Noem maar op. Het daadwerkelijke uitwerken moet thuis aan een tafel.

Waaraan moet een goede werkplek voor jou voldoen?

Rust! Concentratie is een kwetsbaar iets. Ik kan afgeleid raken door de kleinste dingen. En een juiste lichtval is belangrijk voor me. En, klinkt gek, maar een verkeerde temperatuur kan behoorlijk afleiden: ik verafschuw hete zomers! Een goede stoel is ook fijn, want als dat lijf niet goed zit, kun je ook niet vertrekken naar die verre fantasieoorden.

Sla gauw de pagina om voor een voorproefje

Het touw en de waarheid

Het eiland waar Kyra woonde was niet meer dan een glooiende heuvel die geleidelijk oprees uit zee, met dichte bossen begroeid. Vogels zongen in de bomen, diertjes scharrelden rond, overal bloeiden bloemen. Waar je maar keek waren kleuren in duizend tinten te onderscheiden, in de bomen en planten, in de rotsen, in de dorre bladeren op de bosgrond, in de schaduwen en in de poeltjes op het strand. Een rijkdom aan kleuren die meeveranderde met de loop van de zon aan de hemel.

Ze had van grootmoeder alles geleerd over kleurstoffen, verf en pigmenten. Zonder woorden trouwens, want praten, daar deden grootmoeder en zij niet aan. Zo was Kyra in de loop der jaren de meeste woorden vergeten – de taal die ze lang geleden had geleerd, toen er meer mensen op het eiland woonden.

Grootmoeder wees haar kleinkind op de dunne, gele meeldraden van een bloem, het scharlakenrode vlees van een vrucht, of ze liet haar zien hoe je harde noten kraakte, de schillen droogde en ze daarna kookte, waarna hun geheime aard oogstrelend aan het licht kwam. Of ze kwam met onooglijke, vieze paddenstoeltjes aanzetten, die ze liet schimmelen, tot het prutje dat overbleef langzaam purper kleurde, ultramarijn of violet.

Zo was het voor Kyra alsof alles wat op het eiland groeide en leefde geheimen meedroeg: kleuren die je vaak alleen met aandacht en geduld zichtbaar kon maken. Niet alleen uit planten, maar ook uit de poep van vogels en andere dieren, en uit botten, schelpen, schubben, insectenschilden en veren konden kleurstoffen gewonnen worden. En dan waren er nog de rotsen, aarde en verschillende soorten zand: vermalen tot poeders leverden die weer tal van andere kleuren en tinten op, vooral als je ze ook nog eens brandde: okers, ombers, sienna's en sepia's, soms dof, soms glitterend en schitterend.

Het was voor Kyra alsof ze werd omringd door oeroude families van kleuren. Je moest ze weten te vinden en aan het licht zien te brengen, en dan maakte je kennis met nieuwe neefjes van bruin, tantes van rood of vrolijke kleinkinderen van blauw. Na kennismaking kon je al die familieleden mengen tot geheimzinnige mengsels van grote rijkdom, of juist tot zachte, frisse, ijle tinten, stuk voor stuk nakomelingen van de regenboog.

Uit:

Het touw en de waarheid
Marco Kunst & Jeska Verstegen
€ 16,99 | 160 pag.

Recensies

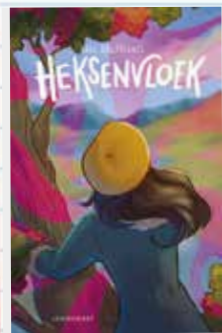
TARA over **Het kleine heelal**

ANNEJAN MIERAS

€ 14,99 | 206 pag.

Het kleine heelal is geschreven door Annejan Mieras. Dit is het eerste boek dat ik van haar heb gelezen, maar toen ik de achterkant las, kon ik niet wachten om erin te beginnen. Het boek gaat over Raaf, ze is geschorst van school en omdat er een lekkage in hun appartement is, moet ze samen met haar moeder tijdelijk verhuizen naar een stacaravan op een camping. Raaf weet niet waar haar vader is, alleen dat hij openthoud heeft met zijn sleepwagen. En als ze naar haar vader vraagt, geeft haar moeder maar vaag antwoord. Op een dag leert ze Nicolaas (de zoon van de campingbaas) kennen. Hij houdt van het heelal en van lezen. Als hij naar het bos achter de camping sluipt, achtervolgt Raaf hem stiekem. Ze ontdekt dat je er eigenlijk niet mag komen, maar toch doet ze het. Samen met Nicolaas beleeft ze verschillende avonturen. En ondertussen wordt het steeds duidelijker wat er met haar vader aan de hand is....

Ik vond het boek heel leuk om te lezen, omdat het tot het laatste hoofdstuk vaag is wat er nou precies aan de hand is. Dat geeft het boek spanning en dat vind ik heel leuk. Het boek gaat ook over veel dingen tegelijkertijd en dat maakt het nooit saai. Nu ik dit boek heb gelezen, wil ik ook wel kijken wat Annejan Mieras nog meer heeft geschreven. Houd jij van spannende, verrassende boeken? Dan is dit zeker een aanrader!

NOA over **Heksenvloek**

ELLE McNICOLL

Vertaald door Margaretha van Andel

€ 15,99 | 308 pag.

Heksenvloek is het vervolg op *Toverslag*. In het vorige boek ontdekt Ramya dat ze een bijzondere gave heeft. Ramya kan door de Schijn heen kijken.

Ramya is bij haar oma met haar tantes, neef en haar moeder. Daar blijft ze slapen, omdat Portia waarschijnlijk iets gaat doen. Portia is een Sirene: zij kan met haar stem mensen allemaal dingen laten doen.

Ramya ontdekt weer heel veel. Zoals een draak die in het meer zit (Monster van Loch Ness), iemand die in planten kan veranderen en nog veel meer bijzondere wezens en mensen.

Portia krijgt heel veel macht in Edinburgh. Ze sluit allemaal mensen op om een soort leger te vormen, alleen maar omdat ze heel machtig wil worden. Ramya denkt dat ze hier wel wat tegen kan doen. Dat levert grote problemen op.... Van leven en dood!

Ramya vind ik heel stoer, haar gave ontwikkelt zich steeds meer. Natuurlijk blijft Ramya heel bijdehand. Ramya denkt dat alles om haar draait, dat vind ik wel erg grappig.

Het is een heel spannend boek. Er zijn meerdere gevechten in kamers. Ik wilde echt alleen maar doorlezen, om te weten hoe het zou eindigen. Helaas is het verhaal nu wel echt helemaal afgerond. Toch hoop ik dat er nog een deel 3 komt. Ik vind dit echt heel leuke, spannende en mysterieuze boeken.

JOEP over **De macht van Algas**

MARCO KUNST

€ 15,99 | 308 pag.

De macht van Algas gaat over Naomi, Bries, Wikke en Lutijn. Ze leven op Walcheren. Het is het jaar 2317 en Nederland is voor een groot deel overstroomd en Walcheren is het enige Zeeuwse eiland dat nog over is. Op een dag maken ze de zwaarste storm mee die ze ooit hebben gezien. Het bedrijf Algas grijpt in, maar wat daarna gebeurt is nog veel erger. Kunnen Bries, Naomi, Wikke en Lutijn Walcheren redden van Algas?

Ik vond *De macht van Algas* een spannend en avontuurlijk verhaal over vertrouwen en vriendschap. Het verhaal speelt zich af in de toekomst en ik vond het leuk om daarover te lezen. Ik heb ook andere verhalen van Marco Kunst gelezen, zoals *De Waterwaack van Natterlande* en *Het touw en de waarheid*. Daar zaten tekeningen bij dit verhaal niet. Toch miste ik de tekeningen niet, want het is ook leuk om zelf te verzinnen hoe alles eruitziet. Al helpt de mooie cover wel om het verhaal je in te beelden. Al met al is dit weer een supertof verhaal van Marco Kunst!

PS Het viel me op dat in de boeken van Marco Kunst (die ik ken) water vaak een grote rol speelt.

MADELIEF over **Prutje**

PIETER KOOLWIJK

€ 16,99 | 192 pag.

Het verhaal gaat over Hens, een jongen van 11 jaar. Hij woont in een arm gezin met zijn oudere zus Spoel en zijn jongere broertje Walm. Omdat zijn ouders heel arm zijn, moeten Hens en Spoel veel in de fabriek werken. Ze wonen in een heel vieze stad. Alles is zwart van de fabriek te werken en willen graag weg. Op een dag komen ze een

Hens en Walm zijn het zat om in de fabriek te werken en één arm. Ze vertelt dat ze van anderen heeft uitzien en komen terecht in een heel mooi bos waar een fontein staat die wel lijkt te leven. Na een magisch moment bij de fontein, komen ze aan in de stad. Ze kijken hun ogen uit. Kleuren, vrolijke kinderen en overal glijbanen. Ineens komt er een man op hen aflopen, Fluffie heet hij. Deze man gaat hen helpen. Blijven ze voor altijd in de stad? Of gaan ze weer terug naar het prutje?

Ik vond het een heel leuk en spannend boek, want er gebeurt altijd wat. Elk moment is het spannend. Maar met Walm is het juist altijd gezellig, positief en heel lief. Ik zou hem wel een wubbel willen geven!

Ook de platen zijn heel erg mooi. Ik heb er heel lang naar gekeken, vooral naar de tekening waar de kinderen in de boom schuilen.

Ik ben groot fan van Pieter Koolwijk, dus ik raad je al zijn boeken aan.

Zweden, 1939. De joodse zusjes Steffi en Nelli worden door hun ouders uit Wenen weggestuurd, omdat de nazi's het joden steeds moeilijker maken. Ze komen op een Zweeds eiland terecht...

Wanneer Steffi op het dek verschijnt, slaat de geur haar als een onzichtbare muur in het gezicht. Het ruikt naar zout, vis en iets vies, iets rottends. De braakneigingen komen terug. Ze slikt een paar keer goed en kijkt om zich heen.

Langs de kade staan rode en grijze boothuisjes met hun gevels naar het water toe. Daarachter zijn in de verte lage huizen in allerlei lichte tinten zichtbaar. Ze zien eruit of ze zo boven op de rotsen zijn gebouwd.

Ze moeten aan boord wachten, terwijl een jongen met een steekwagentje met rubberen banden dozen en zakken van boord rijdt. Eén zak gaat kapot en aardappelen rollen over de kade. Een paar rollen met een plons het water in. Nelli lacht, maar zwijgt wanneer een man met een rood gezicht de jongen begint uit te schelden.

Eindelijk is het dan hun beurt. Steffi houdt Nelli's hand stevig vast wanneer ze over de loopplank lopen.

Op de kade staat een vrouw te wachten. Ze draagt een gebreid vest over haar gebloemde jurk en heeft een sjaal met stippels om haar hoofd. Bij haar slapen piepen een paar blonde krullen naar buiten. Haar hele gezicht lacht wanneer ze de meisjes aankijkt.

'Eleonore... Stephanie,' zegt ze, maar ze spreekt hun namen uit op een vreemde manier. Het klinkt als Stefanieje. Ze gaat op haar hurken zitten, slaat haar armen om Nelli heen en kust haar op de wangen.

'Goedendag,' zegt Steffi en ze steekt haar hand uit. 'Ik ben Steffi.'

De vrouw pakt Steffi's hand en zegt iets in een vreemde taal.

'Wat zegt ze?' vraagt Nelli.

'Ik weet 't niet,' antwoordt Steffi. 'Het is Zweeds, denk ik.'

'Spreekt ze geen Duits?' vraagt Nelli. 'Verstaat ze ons niet?' Haar stem trilt.

Steffi schudt haar hoofd.

'We zullen Zweeds moeten leren.'

'Steffi,' zegt de vrouw. 'Stefanieje – Steffi?'

'Ja,' antwoordt Steffi. 'Stephanie – Steffi. Nelli,' gaat ze verder, terwijl ze op haar zusje wijst. 'Eleonore – Nelli.'

De vrouw knikt en lacht.

'Alma,' zegt ze. 'Alma Lindberg. Tante Alma. Kom.'

Tegen een van de boothuisjes staat een fiets. Tante Alma bindt Nelli's koffer achter op de bagagedrager. Ze pakt Nelli bij de hand en loopt met de fiets aan de hand de smalle weg af tussen de huizen door. Achter hen komt Steffi met haar koffer.

De huizen liggen dicht op elkaar en zijn laag. Ze klampen zich als het ware aan de rotshellingen vast. Er liggen piepkleine tuintjes omheen met kromgegroeide struikjes en scheve fruitboompjes. In de buurt van de haven zijn de huisjes klein en laag, maar hoe verder ze komen, des te groter worden de huizen.

Dan staan ze stil voor een geel huis met een glazen veranda. In de perken aan weerszijden van de buitentrap bloeien rode, gele en blauwe bloemen. Twee kleine kinderen rennen naar buiten en storten zich in de armen van tante Alma.

'Ze hebben kinderen,' zegt Nelli tevreden. 'En ze zijn kleiner dan ik.'

Ze laten hun jassen en koffers achter in de hal en lopen naar de keuken. Aan de keukentafel zit een vrouw met een mager, streng gezicht. Haar grijzen-de haren draagt ze in een strak knotje in haar nek. De bleke ogen nemen Steffi en Nelli van top tot teen op.

'Wat een arme stakkers,' zegt ze tegen tante Alma. 'Zo mager en erbarmelijk. Het is te hopen dat we hun goede manieren kunnen bijbrengen.'

'Tante Märta,' zegt tante Alma met een gebaar naar de vrouw. Steffi geeft een hand en maakt een buiging. De hand van tante Märta is koud en hard.

Tante Alma zet een groot bord met zoete bolletjes op de keukentafel. Ze schenkt limonade in vier glazen en zet koffie voor tante Märta en zichzelf.

'Bolletjes,' zegt tante Alma en wijst aan, wanneer ze om de tafel zitten. 'Glas. Tafel. Stoel. Kopje.'

Steffi en Nelli proberen de vreemde woorden te herhalen. Sommige lijken op het Duits, andere zijn weer heel anders.

'Stoel, Stuhl,' zegt Steffi.

'Schoel,' zegt tante Alma lachend.

'Schoel, schoel,' herhalen de kleintjes enthousiast. Dan wijzen ze op zichzelf en roepen: 'Elsa! John! Elsa! John!'

Ze hebben precies tien Zweedse woorden geleerd wanneer tante Märta opstaat. Ze loopt de hal in en komt terug met Steffi's jas, die ze haar aanreikt.

'Steffi?' zegt Nelli angstig. 'Wat is er? Wat wil ze?'

'Ik weet niet,' antwoordt Steffi. Langzaam maakt ze alle knopen van haar jas dicht. Tante Alma en de kinderen lopen met hen mee.

'Ga je weg, Steffi?' fluistert Nelli. 'Blijf jij niet hier?'

Tante Märta loopt naar de deur. Steffi hijst haar rugzak op haar rug.

'Je mag niet weggaan!' roept Nelli luid protestierend. 'Ik wil dat je hier blijft.'

'Niet zeuren,' zegt Steffi. 'We moeten gehoorzamen.'

'Mama zei dat we bij elkaar zouden blijven. Ze zei dat ze dat beloofd hadden.'

'Dat weet ik. Misschien is 't alleen vannacht. Wees maar niet bang.'

Nelli geeft Steffi een zoen.

'Kom je morgen hiernaartoe?' vraagt ze op zielige toon.

'Natuurlijk,' belooft Steffi zonder te weten of ze haar belofte kan nakomen. Ze volgt tante Märta naar buiten.

Onderaan de trap draait ze zich om. Nelli en tante Alma staan in de deuropening. De arm van tante Alma ligt beschermend om Nelli's schouders.

Tante Märta leidt haar fiets het hek door. Eenmaal op de weg klopt ze met haar hand op de bagagedrager. Steffi gaat erop zitten met de koffer voor zich. Tante Märta gaat op het zadel zitten en trapt ervandoor.

Steffi kan niet fietsen. Ze heeft ook nog nooit bij iemand achterop gezeten. Mama zou haar nooit laten fietsen in de straten van Wenen met al zijn auto's en trams. Nu houdt ze zich met één hand aan de fiets vast en in de andere heeft ze de koffer. Bij ieder bobbelte in het wegdek is ze bang dat ze zullen vallen.

Aan weerskanten van de weg staan nu steeds minder huizen. Ze rijden door een stukje bos met laag kreupelhout en komen er weer uit. De weg slingert zich voort tussen kale, grijze rotsheuvels. In de spleten bloeit paarse heide.

Tante Märta trapt langzaam een lange helling op en blijft op de top staan. Voor hen strekt de zee zich uit, oneindig en loodgrijs. Donkere wolken hangen als een dichte deken boven de golven. Bruingrijze klippen en scheren steken boven het wateroppervlak uit. Golven slaan stuk op de rotsen en werpen wolken wit schuim op. Een eind verder op zee tekent zich tegen hemel en water een roodbruin zeil af. Heel ver in de verte is de horizon te zien als een streepje licht.

Het einde van de wereld, denkt Steffi. Dit is het einde van de wereld.

Onderaan de andere kant van de helling staat een eenzaam huis. Het ligt pal tegen de berghelling aan, alsof het bescherming zoekt tegen de wind. Nog een eindje verder naar beneden, op het strand, staat een rood boothuisje. Bij de steiger dobbert een bootje op en neer.

Er klinkt dof onweersgerommel. Een felwitte bliksemflits verlicht de donkere hemel. Tante Märta wijst naar het huis en zegt iets in het Zweeds. Steffi begrijpt de woorden niet, maar begrijpt wel dat ze hier gaat wonen. Hier, aan het einde van de wereld.

Uit:
Een eiland in zee – de omnibus
Annika Thor
Vertaald door Emmy
Weehuizen-Deelder
€ 24,99 | 600 pag.
verschijnt in maart

PIRATENVERHALEN

Een houten been, schatkaarten, papegaaien - het hoort allemaal bij piraten. Veel van die dingen zijn bedacht door schrijvers en komen uit beroemde boeken, zoals *Schateiland* van Robert Louis Stevenson. Maar ook echte piraten hebben er het een en ander aan toegevoegd.

De gouden ringen die aan de oren van piraten bungelden, betekenden dat ze 'getrouwd' waren met de zee. Het goud zou voor hun begrafenis zijn, mochten ze aan boord omkomen. Ook wordt beweerd dat ze beter gingen zien met die ringen in hun oren.

De piraat Zwartbaard heeft echt bestaan. Hij droeg brandende kaarsen in zijn baard om zijn slachtoffers bang te maken. Op een dag werd hij opgepakt en onthoofd. Hij zou nog drie keer zonder hoofd rond zijn schip zijn gezwommen voor hij in de diepte verdween.

Als piraten de zwarte vlag hesen als ze je schip zagen, was nog niet alles verloren. Ja, ze gingen in de aanval, maar de bemanning werd gespaard. Een rode vlag was veel erger. Dat betekende bloedige gevechten en geen enkele genade voor wie dan ook aan boord.

Piraten hesen hun vlag om angst te zaaien en schepen in de buurt duidelijk te maken dat ze niets goeds in de zin hadden. De Jolly Roger - de zwarte doodskopvlag met de gekruiste beenderen - is de bekendste vlag ter wereld. Op sommige piratenvlaggen stonden ook zandlopers, dolken en harten.

Achttiende-eeuwse zeelui zeiden dat een vrouw aan boord ongeluk bracht. Dus als de Ierse piraat Anne Bonny een schip plunderde, verkleetde ze zich altijd als man.

Uit:

Van spookschip tot zeeheks

Claire Cock-Starkey & Stacey Rozich

Vertaald door Margaretha van Andel

€ 16,99 | 78 pag. | verschijnt in april

Recepten uit... Baskerville

Baskerville Hall, de school van Arthur Conan Doyle en zijn vrienden, is een plek waar je je nooit hoeft te vervelen: er is altijd wel een avontuur te beleven. Maar al dat avonturieren maakt hongerig... Gelukkig is er ook altijd iets lekkers te eten!

Arthur stapte de grote, eikenhouten hal binnen. Recht voor hem was een wenteltrap, maar mevrouw Hudson en haar 'lieve lammetje' verdwenen door een deur aan de linkerkant. Arthur en Irene volgden haar een grote zitkamer in.

Er waren al zo'n twintig andere leerlingen, die in groepjes op de banken of bij de open haard zaten te praten. De meesten waren veel mooier gekleed dan hij.

De salon van mevrouw Hudson was helemaal ingericht in geeltinten en had behang vol saffraangele rozen. Achter in de kamer was een zilveren theeservies neergezet en er stonden schalen met koekjes en taartjes. Arthurs maag knorde.

Hij liep met Irene naar de theetafel en bekeek de taartjes, die ook geel waren. 'Ik bespeur een thema,' zei hij tegen Irene. 'Zou het citroen zijn?'

'Ananas, vrees ik,' klonk een eigenaardige stem.

Een extreem lange, extreem magere en extreem somber uitziende jongen die helemaal in het zwart was gehuld, stond in zijn eentje bij de tafel. Zijn haar was ook zwart en glansde als ravenveren. Hij had een geelbruine huid en er stond een klein rond brilletje laag op zijn neus.

'Ananas?' echode Arthur. Hij had wel van ananas gehoord, maar er nog nooit een geproefd of zelfs maar gezien.

'Ja, die kweken ze hier in de kas,' antwoordde de jongen. 'Net als andere tropische vruchten. Ik hou meer van citroen.'

MAAK ZELF ANANASTAARTJES:

Dit heb je nodig:

- 125 gram patentbloem
- 125 gram zelfrijzend bakmeel
- 10 eetlepels boter
- 1 groot ei, losgeklopt
- 2 eetlepels koud water
- 1 snufje zout
- 350 gram verse ananas in stukjes (zonder schil en kern)
- 150 gram witte suiker
- 4 hele kruidnagels

Zo maak je het:

- 1 Doe de bloem, het zelfrijzend bakmeel en het zout in een grote kom. Snijd de boter erdoorheen en maak er een kruimelig geheel van. Maak een kuiltje in het midden en giet daar het losgeklopte ei en het water in. Kneed alles snel tot een stevig deeg. Vorm een bal van het deeg, doe er plasticfolie omheen en laat het minstens vier uur opstijven in de koelkast.
- 2 Doe de ananas en de suiker in een steelpannetje en breng het aan de kook. Draai het vuur laag en laat het prutje 30 minuten sudderen. Roer regelmatig door. Haal het van het vuur als het dikke jam is geworden en laat het afkoelen.
- 3 Verwarm de oven voor op 200 graden.
- 4 Rol het deeg op een met bloem bestoven ondergrond uit tot een plak van een halve centimeter dik. Steek er 24 ronde vormpjes uit met een doorsnede van 5 centimeter (bijvoorbeeld met een glaasje). Leg die op een met bakpapier bedekte bakplaat.
- 5 Steek nog 24 even grote ronde vormen uit en maak met een kleiner glaasje een gat in het midden. Leg deze cirkels even opzij.
- 6 Schep een lepel ananasjam in het midden van elk ronde deegvormpje op de bakplaat. Maak van het overgebleven deeg strookjes en leg die in een mooi patroon over de jam. Rond de taartjes af door de open cirkels erbovenop te leggen en goed aan te drukken.
- 7 Bak de taartjes 20 tot 25 minuten in de voorverwarmde oven. Laat ze vijf minuten afkoelen en leg ze dan op een rooster om ze helemaal te laten afkoelen.

(bron: allrecipes.com)

Krrrraaaak.

Arthur schrok op uit zijn gedachten.

Krrrraaaak.

‘Wie is daar?’ riep hij.

Toen hij geen antwoord kreeg, sloop hij in de richting van het geluid. Het kwam uit de hoek van de derde verdieping, waar de boeken over symbolen stonden.

Juist toen de haren in zijn nek weer gingen liggen...

KRRRRAAAAAK.

... hoorde hij het geluid opnieuw, nu heel dichtbij.

Hij rende erop af en keek om zich heen in de duisternis. Er was niemand. Hij stond nu op vrijwel dezelfde plek als waar hij het boek had gevonden met de namen van Holmes, Fox en Challenger uit de tijd dat zij hier leerlingen waren.

Het zou toeval geweest kunnen zijn dat het boek naast Arthur van de plank was gevallen, en nu was het misschien toeval dat hij opnieuw naar deze plek werd getrokken.

Maar Arthur geloofde niet in toeval.

Hij liep naar de plank waar het vriendenboekje stond. Hij hield zijn kaars dicht bij de ruggen van de boeken en zag het boekje staan. Hij pakte het. Was er soms iets gebeurd in de tijd dat het drietal hier samen op school zat?

Arthur lichtte zichzelf bij en bladerde met zijn andere hand door het boek. Hij vond de bladzijde met de namen van zijn leraren. Er stonden nog allerlei andere namen op de pagina, maar die herkende hij niet. Voor antwoorden op zijn vragen moest hij bij Challenger zijn.

Toen hij het boek dichtsloeg, voelde hij dat de lucht om hem heen ijsig koud werd. De vlam van zijn kaars rekte zich uit en krulde als een slang die zich klaarmaakt om toe te slaan.

Waarom wapperde zijn vlam terwijl er geen wind was?

Hij begon hevig te beven. Hij wist zeker dat het net nog niet eerder zo koud was geweest.

Hij hield een hand om de vlam om die te beschermen, maar die flikkerde nog één keer en doofde toen met een sissend geluidje, alsof een stel onzichtbare vingertoppen in de lont knepen. Arthur werd ondergedompeld in duisternis.

Een dierlijke angst zoemde door zijn aderen.

Opeens kreeg hij een sterk gevoel.

Er staat iemand achter me.

Daar was hij net zo zeker van als van zijn eigen naam. En hij wist ook dat diegene – wie het ook was – hem iets wilde vertellen.

Hij zette zich schrap en wachtte.

Het bleef stil.

Plotseling schoot er iets door de lucht. Hij voelde een harde, snelle slag op zijn rug.

‘Aaargh!’

Arthur vloog naar voren. In zijn gedachten flitste het beeld van de Groene Ridder die achter hem stond met een geheven glanzende bijl. Hij viel met zijn handen vooruit op de harde vloer. Hij krabbelde met bonkend hart overeind. *Rennen, leek zijn hart hem te vertellen. Rennen, rennen, rennen!*

Maar hij dwong zichzelf te blijven staan.

‘Wie je ook bent,’ zei hij met trillende stem – hij haalde snel het luciferdoosje uit zijn zak – ‘je kunt maar beter...’

Hij stak een lucifer aan en de rest van de zin stierf op zijn lippen. In het zwakke licht van het kleine blauwe vlammetje zag Arthur dat hij alleen was. Hij keek snel om zich heen, op zoek naar zijn aanvaller, maar hij zag niemand en hoorde niets.

Verderop lag het vriendenboekje, dat uit zijn handen was gevlogen toen hij omver was geduwd. Er was een bladzijde losgeraakt.

Arthur deed zijn kaars weer aan en stak een trillende hand uit. Het was geen bladzijde, maar een verbleekt daguerreotype – een soort foto – die in het boekje vastgeplakt moest hebben gezeten. Vijf gezichten keken hem aan. Twee meisjes en drie jongens. Ze stonden dicht bij elkaar, met een uitdagende uitdrukking op hun gezicht. Arthur hield de kaars dichterbij. Zijn oog viel op de jongen in het midden.

Zelfs als tiener had Challenger al een wilde zwarte haardos gehad. Op de foto was de eerste schaduw van een baard te zien. Hij leek naar de camera te wijzen.

Naast Challenger stond een grotere jongen met een lange neus en een doordringende, licht arrogante blik in zijn ogen. Al was Sherlock Holmes in de loop der jaren veranderd, zijn blik was hetzelfde gebleven. Hij vormde met zijn onderarmen een kruis voor zich.

Dan was er nog een meisje met lang haar en grote, onderzoekende ogen. Arthur was er niet absoluut zeker van, maar hij vond dat ze wel heel erg leek op Agatha Fox. Ze hield haar wijs- en middelvinger van haar ene hand in een v-teken, en drie vingers van haar andere hand omlaag zodat ze de letter M vormden.

Aan weerszijden van het drietal stonden een meisje en een jongen die Arthur niet herkende. Het meisje was tenger en door de manier waarop ze haar armen hield, leek het alsof ze op het punt stond weg te rennen. Net als het meisje dat op Agatha Fox leek, hield ze drie vingers van haar rechterhand omlaag in een M-vorm. De jongen had net zo’n gedrongen gestalte als Challenger en het was moeilijk

te zeggen of hij een gekke bek trok of scheef lachte. Er liep een litteken over zijn kin en hij hield een winnaarsbeker vast – het soort beker dat je bij een sportwedstrijd zou kunnen winnen.

De handgebaren waren vast een soort geheime code, bedacht Arthur. Misschien waren ze wel een team bij een of andere wedstrijd en was deze foto genomen na een overwinning. Het gezelschap deed hem opvallend veel aan zijn eigen vriendengroepje denken. De vijf vrienden op de foto hadden allemaal iets uitdagends in hun blik en hun houding, alsof ze samen een geheim deelden en de fotograaf plaagden door er een heel klein stukje van te laten zien.

Iemand – of iets – had gewild dat Arthur deze foto zou vinden. Hij was nu al twee keer naar de plek gelokt waar het boekje stond. Op de een of andere manier waren de huidige gebeurtenissen op Baskerville Hall verbonden met het verleden dat op deze foto te zien was. Daar was hij zeker van.

Hadden Holmes, Challenger, Fox en de andere twee op deze plek net zulke avonturen beleefd als Arthur, Jimmie, Irene, Pocket en Grover? Ze leken zeker uit hetzelfde hout gesneden.

En wat als een van die avonturen nooit echt was geëindigd?

Uit:

Het teken van de vijf. Het onwaarschijnlijke verhaal van Baskerville Hall II

Ali Standish

Vertaald door Johanna Rijnbergen

€ 18,99 | 332 pag.

Pieters plakboek

MIJN NIEUWE TATTOO

DE HEER KOOLWIJK IS DE SCHRIJVER VAN HET KINDERBOEKENWEEK-GESCHENK 2024. EN DAT BETEKENDE EEN HEEL DRUKKE KINDER-BOEKENWEEK. MEER DAN EEN WEEK ZELFS! HIER EEN BLADZIJDE UIT ZIJN PLAKBOEK VOL FOTO'S VAN ZIJN BIZARRE DAGEN.

MET NOËLLE SMIT OP DE FOTO. ZIJ SCHREEF HET PRENTENBOEK VAN DE KINDERBOEKENWEEK!

DE BAAS VAN DE CPNB

EVELINE AENDEKERK HEET ZE!

TIJDENS DE OPENING VAN DE KINDERBOEKENWEEK

MET M'N MAATJE OP STAP

ARTISTIEK HË?

IK GING NAAR DE PREMIRE VAN LUNA. JEUGDTHEATER HOPPLEIN HEEFT ER ECHT WEER IETS MOOIS VAN GEMAAKT!

IK BEN ECHT WEL HEEL TROTS

OPNAMES VOOR HET JEUGDJOURNAAL

GELUKKIG HEB IK GEEN PODIUMVREES

LIVESTREAM MET MORRIS

OP DE RADIO

EN WAT KWAM IK OP BIJZONDERE PLEKKEN...

DE VLAG HING UIT BIJ VAN DER MEER IN NOORDWIJK

EN NATUURLIJK HEEL VEEL LEZERS GESPROKEN EN HANDTEKENINGEN GEZET!

In papa's straat staan veel huizen op elkaar gepropt. Niet zo gek ook. Iedereen wil hier wonen. Het is dichtbij het station en de winkels. Handig. Alleen niet als je een voortuin wil. Dat kan hier niet, omdat de stoep vlak voor alle voordeuren langs loopt. En ik dus ook. Ik tel ze allemaal. Getallen zijn veilig. Nou ja, tot papa en mama gingen scheiden en we van drie naar twee gingen. Of is het anderhalf? Zo voelt het soms wel.

Na achtentwintig voordeuren ben ik aan het eind van de straat en steek ik het kruispunt over. Wel goed kijken. Dat moet. Links. Rechts. En weer links. Aan de overkant loop ik nog een stukje door, twaalf voordeuren, tot ik de hoek om ga. De winkelstraat in. Daar zijn altijd mensen.

Kijkend.

Kletsend.

Kopend.

Twee oude vrouwen zitten op een bankje, een groep grote kinderen loopt lachend voorbij en een vuilnisman leegt een prullenbak. Een bloemist zet een mooi boeket buiten en zegt mij gedag. Ik zeg dag terug. Aan de overkant zit een roodharige vrouw te schilderen. Naast haar ligt een meisje op de grond. En doordat ik niet oplet, bots ik tegen iemand op die net een winkel uit loopt.

'Sorry.'

'Geeftnie.'

De winkel is een kringloopwinkel.

Dé kringloopwinkel.

Hier heeft papa deze gekke rugzak gekocht! De rugzak die niet eens lekker zit. Hij is veel te groot voor mij. Op deze manier is het meer een kont- en rugzak. Ik druk mijn hoofd tegen het glas van de etalage en gluur de winkel in.

Misschien kan ik de rugzak wel ruilen...

Dat is best een goed idee. Zou dat zomaar mogen? Ik heb geen bon. Maar als ik het niet probeer, lukt het ook niet. Wat is het ergste dat er kan gebeuren?

Tja...

Heel veel natuurlijk. De winkel kan instorten. Er kan brand uitbreken. Of de winkelier lacht me uit

omdat die rugzak helemaal niet geruild kan worden. Ik blijf nog even staan twifelen. Wel. Niet. Misschien. Toch maar wel. O nee, niet. Wat nou als? Zal ik dan toch? Ja, maar dan...

Uiteindelijk neem ik een beslissing. Ik ga het proberen. Papa zegt het zelf: ik moet meer in mezelf moet geloven!

'Dat moet je zeker,' klinkt het achter me.

'Wat?' Ik draai me om.

Niemand.

'Jij kunt dit,' hoor ik opnieuw vlak achter me. 'Je doet het zo goed allemaal.' De stem zegt hetzelfde als papa, maar klinkt heel anders.

Weer draai ik me om. Niet langzaam, maar vliegensvlug. Niemand. Het enige dat ik zie is mijn weerkaatsing in de etalage. En dan vooral mijn verbaasde gezicht. 'Hallo?'

'Hoi!' Weer achter me.

Of...

Komt het vanuit de rugzak?

ER ZIT IETS IN MIJN RUGZAK!

Zo snel als ik kan wurm ik mijn armen los en smijt ik hem op de grond.

'Hallo?'

'Hoi!'

Ik deins achteruit. Het komt écht uit mijn rugzak! Ik kijk om me heen. Rechts. Links. Rechts. Zou iemand mij stiekem filmen? Dat er een geintje met me wordt uitgehaald? Maar er is niets gek te zien. Oma's kletsen. Grote kinderen lachen. Mensen winkelen. Hondje plast. Schilder schildert. Meisje ligt.

Ik zak door mijn hurken en leun naar de rugzak. 'Hallooo...?' fluister ik zachtjes.

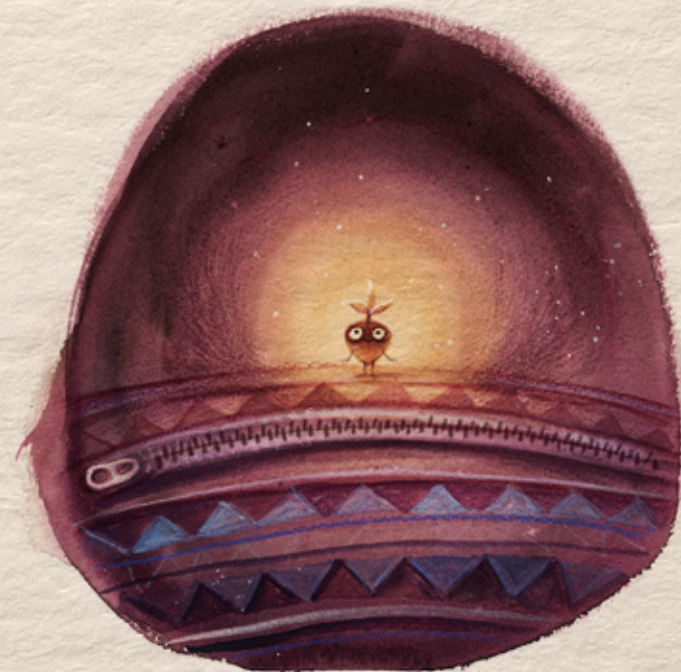
'Hoooi...' wordt er teruggefluisterd.

Opnieuw controleer ik de omgeving. Links. Rechts. Links. Boven me. Niemand lijkt zich druk om mij te maken. Voorzichtig trek ik de gespen los, sla de flap naar achteren en maak de rugzak open.

'...'

'...'

In mijn tas, boven op mijn toiletas, staat een... een... zaadje? Anders kan ik het noemen. Een bruin zaadje.

Met armen.

En benen.

En ogen.

En een mond.

Uit de bovenkant van het zaadje steekt een plukje groen, zodat het lijkt alsof het haar heeft.

'Wat...' stamel ik. 'Wat ben jij?'

'Ik?' Het zaadje kijkt mij vrolijk aan. 'Ik ben ik.'

'Ja... dat snap ik. Maar wát ben je?' Ik leun een stukje dichterbij. 'Je ziet eruit als een pratend zaadje.'

Het zaadje zegt niets.

'Heb je ook een naam?'

'Nog niet,' antwoordt het. 'Maar ik ben er ook pas net.'

'Dat is waar.'

'En jij?' vraagt het zaadje.

'Obi.' Weer kijk ik om me heen. Rechts. Links.

Rechts. Boven me. Niemand heeft interesse in mij of mijn rugzak. Het blijft vreemd. Maar ik heb belangrijkere dingen om over na te denken. Ik moet een tas ruilen. Iets lekkers kopen. En een trein halen.

'Je moet weg,' zeg ik. 'Doei.'

'Kan niet.'

'Waarom niet?'

'Ik hoor bij de rugzak,' zegt het zaadje. 'En bij jou.'

'Nee,' zeg ik. 'Je hoort niet bij mij.'

'Wel waar.'

'Nee. Je moet weg. Doe.'

'Kan niet.'

Zonder verder iets te zeggen staren we elkaar aan.

'Ik kan je ook pakken,' zeg ik dan. 'Pakken en gooien.'

'En ik kan happen,' zegt het zaadje. 'Happen en bijten.'

'Onzin.' Ik steek mijn hand in de rugzak om het zaadje te pakken (en gooien), maar onmiddellijk steekt er iets scherp in het puntje van mijn wijsvinger.

'Au!' Met een ruk trek ik mijn hand terug.

Mijn vinger bloedt.

Niet veel.

Maar hij bloedt wel.

Ik heb er genoeg van. Een stomme rugzak met een pratend zaadje dat in mijn vinger bijt, is hartstikke ingewikkeld. Daar heb ik geen zin in. 'Ik ga de rugzak ruilen voor een andere,' zeg ik. 'Met jou erbij.'

'Dat kun jij.'

'Ik hoop het.'

'Tuurlijk!' zegt het zaadje. 'Komt goed!'

'Mooi zo.' Ik doe de rugzak dicht en hang hem om mijn schouders. 'Hopelijk vind je een ander leuk iemand.'

Ik loop op de deur van de kringloopwinkel af en duw hem open. 'Ding dong,' klinkt een belletje.

Een klant.

Ik.

Uit:

Een rugzak vol

Pieter Koolwijk & Linde Faas

€ 16,99 | 208 pag.

Ornaatelfje

Er bestaan verschillende soorten van deze felgekleurde pluizenbolletjes, die allemaal in hun eigen groep leven. Ornaatelfjes zijn eeuwig in gevecht met hun vijand, de Horsfields bronskoekoek: deze koekoek legt haar eieren in het nest van ornaatelfjes. De eieren lijken erg op elkaar en de koekoek laat haar kuikens door de kleinere vogels opvoeden. Maar het uitbroeden en grootbrengen van de kuikens kost tijd en energie die de ornaatelfjes eigenlijk voor hun eigen gezin nodig hebben, dus vechten ze op verrassende manieren terug.

Kuikens van het ornaatelfje weten niet meteen dat een koekoek gevaarlijk voor ze is. Ze kijken naar het agressieve gedrag van volwassen vogels en leren snel.

Om te beginnen proberen de ornaatelfjes te voorkomen dat koekoeken überhaupt eieren in hun nest kunnen leggen. Ze weten dat ze meer kans hebben op succes als ze hulp inroepen van andere vogels, dus hebben ze een alarmroep ontwikkeld die ook andere vogelsoorten begrijpen: een oproep om mee te doen met de aanval op een koekoek. En die vogels helpen graag, want de koekoek is ook voor hen een bedreiging.

Als een koekoek de vogels te slim af is en toch een ei in het nest van een ornaatelfje weet te leggen, is de strijd nog niet voorbij. In een overdekt nest is het zo donker dat alle krijgende kuikens erg op elkaar lijken. Daarom leert het ornaatelfjevrouwtje haar kuikens een speciale 'wachtwoordroep' als ze nog in hun eieren zitten. Elke ornaatelfjesfamilie heeft zijn eigen wachtwoord, en de kuikens voegen die toe aan hun bedelroep als ze uit het ei komen. Het koekoeksei is pas later in het nest gelegd, dus het koekoekskuiken kent het wachtwoord niet. Omdat het niet het juiste geluid maakt, wordt het niet door de ornaatelfjesouders gevoerd. Het sluwe plan van de koekoeksmoeder is dus voor niets geweest.

Uit:
Superslimme vogels
 Kate Read
 Vertaald door Steven Blaas
 € 16,99 | 92 pag. | verschijnt in de zomer

KEEDIE

Elle McNicoll

Ik draag een jurk van roze tule en zie eruit als een wandelende suikerspin. Ik bevries in dat ding, maar Nina is in shock en daar was het me om te doen.

Ik voel de blik van haar nieuwe vriendje. 'Waarom heb je nooit iets over je tweelingzus gezegd?' vraagt hij op gedempte toon aan mijn zus. De straat is compleet verlaten. In Juniper is het vrijwel onmogelijk om iets tegen iemand te zeggen zonder te worden afgeluisterd en 's nachts kun je maar beter helemaal zwijgen. Ik zie de gordijnen letterlijk bewegen als we op de Jeugdclub af lopen.

Ik slenter achter Nina en Hugh aan in mijn roze wolk en Nina's ogen staan vol afkeer als ze even omkijkt. 'Wat valt daarover te zeggen?'

'Ze schaamt zich voor me,' zeg ik tegen Hugh. 'Helemaal niet,' briest Nina.

Zo is het niet altijd geweest. Vroeger waren we close. In de tijd dat we een veren boa om onze nek sloegen en ABBA-liedjes in elkaars gezicht blèrden. De enige muziek waar we het ooit over eens waren.

We bereiken de club. De felverlichte ruimte schittert in alle kleuren van de regenboog. Dat geldt niet voor de bezoekers. Ze dragen allemaal een variant van dezelfde outfit.

Het grootste deel van de zaal is vrijgemaakt voor een dansvloer. In de open bijzaal kun je je jas kwijt en daar staat ook een snookertafel. Er zijn wat jongens aan het spelen, een paar meisjes kijken toe. Misschien hadden ze graag meege-speeld, maar dat kunnen ze vergeten. Zo te zien leggen ze zich daar zonder morren bij neer.

Nina en ik zijn dertien. Inmiddels horen we bij de veteranen hier; het gros van de oudere kinderen gaat op vrijdag- en zaterdagavond op stap in Edinburgh.

'Ni-Ni!'

Nina's zogenaamde beste vriendin Heather

wankelt naar ons toe op haar te hoge hakken. Nina begroet haar met een stralende lach die zo nep is als wat, dat weet ik. Ze geven elkaar een luchtkus en daarna dirigeert Heather mijn zus en Hugh naar de dansvloer, waar de rest van hun roedel staat. Ik had net zo goed een rol verbleekt behang kunnen zijn. Hugh werpt een blik over zijn schouder. 'Komt je zus niet mee?'

'Nee,' zegt Nina snel. 'Ze kan niet tegen de muziek.'

'Inderdaad,' roep ik hen na, leunend tegen de deur. 'Die is hier om van te kotsen.'

Nina's ogen vlammen als ze omkijkt. Ik wend me af en zoek een rustig hoekje. Soepel beweeg ik me op de muziek die ik vanbinnen hoor. Dat kan ik. Gewoon in mijn hoofd op 'play' drukken en een heel album afspelen. Op dezelfde manier kan ik naar films kijken. Ik hoef een film maar één of twee keer te zien om hem te onthouden, frame voor frame. Handig tijdens lange autoritten.

Dit heb ik Nina ooit verteld, maar ze zei dat niemand zoiets kon en dat ik loog. Toen heb ik al haar favoriete films voorgedragen. Nu noemt ze me niet langer een leugenaar, ze luistert gewoon niet meer naar me.

'Je ziet eruit als kauwgom.'

Ik draai me half om en zie een meisje. Ze zit een klas lager dan Nina en ik. Het kind staart naar mijn roze jurk alsof ze nog nooit zoiets heeft gezien.

'Dank je,' zeg ik.

Ze frons. 'Ben je niet bang dat ze je uitlachen?'

Doen ze dat? Ik scan de zaal. Het klopt dat er een paar mensen naar me kijken, maar dat was te verwachten. Nieuwsgierige ogen, geïrriteerde blikken, ik weet er alles van. Ik haal mijn schouders op. 'Dat boeit me niet.'

Het meisje opent haar mond, wankelt dan even. Ik kijk naar beneden en zie een snookerbal rollen. Die moet haar been hebben geraakt. De

jongens bij de speeltafel staan te lachen, degene met de keu net iets harder dan de rest. Hij loopt op de bal af en negeert het meisje. Verlegen zet ze een stap opzij.

En dan gebeurt het. Dat onbenoembare in mijn hoofd.

Anderen hebben daar een soort automatische beveiliging zitten, een beetje zoals een spoorboom die naar beneden zakt als er een trein aan komt. Op die manier kunnen ze bepaald gedrag en bepaalde woorden tegenhouden. De boom gaat dicht en meer hebben ze niet nodig. Dan houden ze zich in.

Zo'n beveiliging heb ik niet. Nooit gehad.

Ik gris de bal van de vloer en houd hem in mijn hand.

'Vooruit,' zegt de jongen dwingend. 'Geef op.'

Ik klem de bal wat steviger vast. 'Eerst sorry zeggen tegen haar.'

Zijn ogen gaan een tel naar het meisje – April heet ze geloof ik – alsof hij haar nu pas ziet.

'Je hebt haar hiermee geraakt. Zeg dat het je spijt, dan krijg je hem terug.'

Hij gluur naar de andere jongens. Die kijken geboeid toe en zijn duidelijk benieuwd wat hij gaat doen.

Heel even zie ik een flits van paniek, die hij razendsnel probeert te camoufleren.

'No way,' zegt hij. De bravoure is enigszins uit zijn stem verdwenen, maar hij zegt het luid genoeg om boven de muziek uit te komen.

Het onbenoembare in mijn hoofd beweegt opnieuw. Ik loop naar de snookertafel en klim erop. Alle gezichten draaien nu mijn kant op, geschokt en verbijsterd, terwijl ik midden op de tafel sta. Kaarsrecht.

'Eerst sorry zeggen,' herhaal ik kalm. 'Eerder kom ik er niet af.'

April lijkt het niet meer te snappen en de jongens kijken alsof ze hun oren niet kunnen geloven.

De tl-buizen flitsen aan – een helwit licht dat in mijn hersens prikt – en de muziek stopt.

'Jongedame, van de tafel, graag.'

Meneer Macintosh van de gemeenteraad staat in de deuropening, samen met twee moeders die hier toezicht moeten houden. Ze zien er alle drie nijdig uit.

'Heb je enig idee hoeveel gezondheids- en veiligheidsvoorschriften je op dit moment overtreedt?' brengt hij uit. Hij trilt gewoon van verontwaardiging. 'Eraf!'

Ik draai mijn gezicht naar de jongen. Vanaf hier lijkt hij best klein.

'Sorry,' snauwt hij. 'Nou goed? Sorry.'

Ik laat de bal meteen los. Hij valt met een doffe bons op de tafel en ik spring op de grond. De hele zaal, die nog maar even geleden zo onbekommerd dreunde en deinde, is compleet stilgevallen. Alle kinderen kijken naar me. Het enige gezicht waarop ik nog iets anders zie dan walging is dat van Hugh. Hij lijkt geïntrigeerd. April staat zowat op instorten.

'Sjeez, Nina,' zegt Heather hard. 'Wat een freak, zeg, die zus van je.'

Daarna wordt het opnieuw stil. Ik vraag me af hoeveel anderen hetzelfde denken. Ik hoor dit trouwens niet voor het eerst. En waarschijnlijk ook niet voor het laatst. Een moment nog blijf ik staan, alleen maar om te zien of iemand de moed heeft hier iets van te zeggen.

Niet dus.

Daarna loop ik op mijn gemak naar de uitgang. Geen reden om me te haasten. Laat ze maar kijken.

Ik red me prima in mijn eentje. Als andere mensen het alternatief zijn, als déze lui hier het alternatief zijn, dan gaat er zelfs niets boven alleen zijn.

Uit:

Keedie

Elle McNicoll

Vertaald door Margaretha van Andel

€ 15,99 | 270 pag.

WERKEN BIJ DE UITGEVERIJ...

Achter de schermen bij STACH met HINDY EN LINDY

Een boek maak je bij Lemniscaat niet alleen. Maar een magazine ook niet! Achter de schermen werken verschillende Lemniscaters samen om ervoor te zorgen dat er twee keer per jaar een nieuwe editie ligt. Van Jesse, de Uitgever van Lemniscaat die ervoor zorgt dat er mooie nieuwe boeken zijn, tot De Sebastiaan die fotoreportages maakt en van Eef, die de vormgeving doet, tot Anna die de puntjes op de i zet. En dan hebben we nog... Hindele en Linda, ook wel bekend als Hindy en Lindy!

Hoi Hindy en Lindy! Hindele, jij bent hoofd marketing, en Linda, jij bent redacteur. Wat doen jullie precies voor STACH?

Lindy: 'Hindele en ik denken na over hoe we STACH zo interessant mogelijk kunnen maken. Welke auteur zullen we interviewen en welke illustrator? Kunnen we een leuke wedstrijd verzinnen? Zijn er nog ideeën voor een nieuwe rubriek? Ik inventariseer welke nieuwe boeken er zijn, verdeel de taken onder de collega's, schrijf stukjes en houd in de gaten of iedereen zijn werk op tijd inlevert. Als de teksten binnen zijn, zorg ik ervoor dat ze klaarstaan voor Eef, zodat die aan de slag kan met de vormgeving. Samen met Eef zorg ik ervoor dat het magazine op tijd naar de drukker kan. En dan trommel ik

vervolgens het team weer op om aan de slag te gaan met het volgende nummer!'

Hindy: 'We maken STACH voor en met kinderen, en ik onderhoud het contact met al die jonge redacteurs. Inmiddels zijn dat er wel bijna 100! Daar zitten ook een aantal schoolklassen en leesclubs bij. Sommige kinderen schrijven één keer een recensie of doen een interview en zijn er dan klaar mee, andere keren steeds terug. Ik vraag de junioren soms ook om hun mening, als wij bijvoorbeeld zelf twijfelen over het omslag of de titel van een boek. We vragen dan aan onze STACH-kinderen wat hen het meest aanspreekt en hakken vervolgens de knoop door.'

Wat een afwisselende taken! Wat vinden jullie het leukst om te doen?

Hindy: 'STACH maken is met stip het leukste wat ik doe bij Lemniscaat! Ik geniet van het contact met kinderen die net zoveel van mooie boeken houden als ik. Het doet me ook denken aan vroeger, hoe ik zelf was. Ik las alles wat los- en vastzat en maakte zelf ook graag verhalen en krantjes. Schrijvers waren een soort popsterren voor me. Ik vind het heerlijk om nu kinderen te mogen koppelen aan hun idolen, en kinderen te stimuleren in wat ze het liefste doen: op avontuur gaan in verhalen. Linda en ik mogen voor STACH ook onze fantasie gebruiken en eigenlijk alles bedenken wat binnen onze mogelijkheden ligt. Dat is geweldig.'

Lindy: 'Ja, STACH maken is fantastisch. Net als Hindele las ik als kind al veel en ik maakte tijdschriften voor mijn broertje. Die schreef, knipte en plakte ik zelf. En nu hebben we echt een tijdschrift! Ik sta elke keer te springen als ik weer aan de slag mag. Het allerleukste aan STACH vind ik toch, denk ik, horen en lezen wat kinderen van de boeken vinden. Als je aan een boek werkt, heb je geen idee of er mensen zijn die het gaan lezen. Dankzij onze junior-redacteurs horen we dat rechtstreeks. En ik vind het super om met schrijvers en illustratoren samen te werken.'

En wat vinden jullie het minst leuk om te doen?

Lindy: 'Mensen achter hun broek zitten als ze niet op tijd zijn met het inleveren van hun stukjes. Dan moet ik gaan zeuren en bedelen en dreigen en boos worden – en ik houd helemaal niet van boos worden!'

Hindy: 'Tsja, dat is toch het werken onder tijdsdruk. We maken STACH "erbij", dus naast al onze andere werkzaamheden. Daar verkijk ik me vaak op. Ik laat alles dan op het laatste moment aankomen. Dan krijg ik Lindy dus achter mijn broek. En een boze, zeurende, bedelende Lindy is, kan ik je vertellen, voor niemand leuk.'

Lindy: 'Hmpf.'

Aan welke projecten werken jullie momenteel nog meer?

Lindy: 'Ik werk ook aan een van onze andere tijdschriften, *Hebbes!*. Dat gaat over prentenboeken en is net zo'n feestje om te maken als STACH. En verder komen er nog heel veel mooie nieuwe boeken aan, maar daar ga ik nog niets over verklappen, want dan verraad ik al iets over het volgende nummer...'

Hindy: 'Aan een miljoen dingen eigenlijk. Er verschijnen ongeveer twee nieuwe boeken per week, die allemaal een beetje aandacht nodig hebben. En ik ben ook alweer druk bezig met de Kinderboekenweek van volgend jaar! Uitgevers krijgen al vroeg te horen wat het thema is, en mogen dan nadenken over welke boeken bij dat thema passen. Ook meld ik onze boeken aan voor de Griffels en Penselen. Superspannend...'

Welk boek heeft een bijzonder plekje in jullie hart?

Lindy: 'Tsja, hoe moet je daar nou tussen kiezen... Ik weet nog heel goed dat ik vroeger achter in de klas *Koning van Katoren* van Jan Terlouw las en nog eens las en nog eens las, en dat ik heel graag bij de uitgeverij van dat boek – Lemniscaat – wilde werken. Een ander boek dat veel indruk op me heeft gemaakt, is *Blauwe plekken* van Anke de Vries. Ik heb Anke een paar jaar geleden ontmoet en ik vind haar een schat. En van *Blauwe plekken* moet ik elke keer weer huilen.'

Hindy: 'Ja nou, wat een rotvraag. Als kind las ik *Nikolaj* van Ellen Tijsinger steeds opnieuw, met tranen over mijn wangen. Het is niet meer verkrijgbaar, maar was een echt kommer-en-kwel-boek... daar houden veel kinderen van. Boeken van nu waar ik van houd zijn *Het touw en de waarheid* van Marco Kunst en Jeska Verstegen en *Maria's kerstverhaal* van Mathilde Stein en Sophie Pluim. Beide prachtig geschreven, met de heerlijkste illustraties, zo dat het boek je helemaal meeneemt. Ook de thema's in deze boeken raken me in mijn hart: de zee, verlangen, groeien, liefde. Maar echt, over deze vraag moet ik niet te lang nadenken, want er stromen alweer honderden boeken voorbij... Dat is toch het allermooiste, voor je hoofd en je hart. Dat we zo ontzettend veel prachtige boeken maken.'

Voor dit nummer kozen Hindy & Lindy twee van hun favoriete klassiekers: *Hasse Simonsdochter* van Thea Beckman en *Blauwe plekken* van Anke de Vries. Sla de pagina om voor een leesfragment!

Een ijl geluid trof Hasse met de kracht van een donderslag. Boven haar hoofd begon het armezondaarsklokje te kleppen, dat betekende dat het bijna elf uur was. Snel drong Hasse zich langs stevige boeren en dikke vrouwen naar voren, tot dicht bij het schavot. Uit de richting van het Richthuis naderde een stoet. Voorop ging de stadsomroeper, met het verbeurd verklaarde paard van de misdadiger aan de teugel. Na afloop van de executie zou het dier bij opbod verkocht worden, compleet met zadel en uitmonstering, ten bate van de stadskas en als vergoeding voor de proceskosten. Achter de omroeper reden vier stadsruiters in volle wapenrusting, gevolgd door de schout in zijn beste kleren, met twee schepenen, vier rakkers, allen te voet. Waardig schreden ze over het ruime plein, terwijl het volk eerbiedig plaatsmaakte. Hoeden werden afgenomen, vrouwen bogen het hoofd voor de heer schout die streng voor zich uitkeek. Daarna kwam de platte kar, getrokken door twee zwarte paarden. Op de kar, zwaar geboeid en gekleed in niets dan een lang grijs hemd, stond de veroordeelde, met naast hem de priester en Gerrit Decker, de beul. Die was gekleed in een geel wambuis en bruine broek, hij droeg een vuurrode geschulpte kraag om de hals en had het hoofd verborgen onder een zwarte kap. Over zijn schouder droeg hij het lange beulswaard, het staal vonkte in het zonlicht.

Hasse duwde, drong en vocht zich zo ver mogelijk naar voren, maar ze raakte half bekneld tussen een paar dikke huisvrouwen en een kerel met een leren schootsvel voor. Op haar tenen staand kon ze toch zien hoe Van Schaffelaar het schavot werd opgeduwd, gevolgd door de priester en de beul.

Nog één uur respijt werd de veroordeelde gegund: om zijn zonden te berouwen, om vergeving te vragen, maar vooral om aan het volk getoond te worden als afschrikwekkend voorbeeld. 'Zie, dit gebeurt er met schurken die zich vergrijpen aan andermans eigendom of leven.'

De vrouw naast Hasse zuchtte diep. 'Wat een

mooie man! Hij kan niet ouder zijn dan vijfentwintig. Ze zeggen dat hij in zijn eentje drie grote kerels aanviel – daarvoor moet je toch moed hebben,' hoorde Hasse haar mompelen.

De schout trad naar voren en las met luide stem het vonnis voor. 'Op de derde dag na Sint-Joris werd te Kampen een aanklacht ingediend door Kobus Goedegebuure en Willem van Coevorden, beiden veedrijvers uit het Oversticht, jegens de huursoldaat Jan van Schaffelaar, bijgenaamd De Bastaard van Norg, die des ochtends omstreeks de noon genoemde veedrijvers heeft overvallen en daarbij hun makker Jochum Geertszoon verraderlijk met een mes in de rug stak, waarna genoemde Jochum Geertszoon doodbloedde. Gevangengenomen in het rechtsgebied van Kampen bekende voornoemde Jan van Schaffelaar deze lafhartige moord en werd hij des doods schuldig bevonden. Heden, de dag van Sint-Jacobus Minor, zal het vonnis worden voltrokken door het zwaard. Moge God de ziel van de moordenaar genadig zijn. Amen. Aldus gedaan te Kampen, 1 mei 1477.'

De menigte rondom het schavot mompelde en gromde; het klonk uiterst tevreden. Die halfadellijke bastaarden dachten zeker dat ze zomaar arme drommels overhoop mochten steken! Ofschoon iedere aanwezige wist welk rauw en vechtlustig volk die veedrijvers waren, vond men het vonnis rechtvaardig.

Van Schaffelaar, de handen op de rug gebonden, stond in zijn grijs hemd naar het blok. Hij zag bleek, maar dat kon ook het gevolg zijn van zijn verblijf in de kerker. Zijn blauwe ogen zwierven over de deinende menigte en de uitroepen van enkele vrouwen: 'Wat is hij nog jong!' en 'Zo'n knappe man!' terwijl anderen gilden: 'Vuile moordenaar!' moesten wel tot hem doordringen. Geleidelijk aan echter verstomde het geroep. De kalmte van de veroordeelde maakte indruk. Hoe kon iemand zo bedaard zijn onthoofding tegemoet zien? Blootshoofds stond hij daar, op blote voeten. De wind speelde met zijn

blonde haar, het grijs hemd flapte om zijn lange benen. Hij hield het hoofd wat achterover, alsof hij de zonnestralen indronk. Hasse, met tranen in de ogen, besepte opeens dat hij stond te genieten, voor het laatst, van het warme zonlicht op zijn hoofd. Ze slaagde erin zich nog iets verder naar voren te dringen.

Ze was het schavot nu zo dicht genaderd als ze kon, tussen haar en het getimmerte torenden alleen nog de stadsruiters op hun paarden. Ze glipte langs de grote paardenlijven heen, hees zich op aan de balken, tot haar hoofd boven het platform uitstak.

'Heer schout, Jan van Schaffelaar is geen moordenaar. De veedrijvers overvielen mij. Ze wilden me aanranden en hij kwam mij te hulp. Hij alleen tegen drie rabauwen...'

Het was niet zeker dat de schout haar kon horen. Haar stem klonk schor, geknepen, terwijl achter haar het volk joelde. De rakkers trokken haar naar beneden, duwden haar weg. Ze vocht terug, zoals ze tien dagen tevoren gevochten had met de veedrijvers. Het volk genoot, dit was een mooie vertoning! Hasse werd tegelijk toegejuicht en bespot. Overigens konden vooral de vrouwen zich voorstellen dat een meisje – een heel jong en wat haveloos deertje – het voor de veroordeelde opnam. Ze vonden het komisch, zo'n wanhopig kind met wilde haren en vlamme blikken. Zelfs de misdadiger keek glimlachend op haar neer.

Hasse verslapte, liet zich terugduwen, hief snikend haar natte gezichtje omhoog. Ze zag de priester die op Van Schaffelaar insprak en hem het grote zilveren kruis voorhield. Jan scheen nauwelijks te luisteren; zijn ogen zochten die van Hasse.

Het uur van de noon naderde onherroepelijk. Was er dan geen mogelijkheid op genade meer? Reeds bekeek de beul veelzeggend zijn zwaard, hij vroeg de veroordeelde vergiffenis voor wat hij hem moest aandoen. O nee... Hasse vergat alles om zich heen, hief vertwijfeld de armen en schreeuwde:

'Neen, neen, ik verbid hem, ik verbid hem!'

Toen viel er een diepe stilte over de Koornmarkt.

Wat elke aanwezige bij een terechtstelling hoopte dat nog eens gebeuren zou en wat maar zelden plaatsvond, gebeurde nu: een meisje probeerde een ter dood veroordeelde te redden door zich als zijn bruid aan te bieden.

Opnieuw wierp Hasse zich naar voren, deed een poging het schavot te beklimmen en ditmaal kreeg ze hulp van de grijnzende rakkers die het ook prachtig vonden. Even later stond ze op het platform.

'Ik, Hasse Simonsdochter, verbid hem,' herhaalde ze luid en vastbesloten. Van Schaffelaar stond haar verrast aan te kijken, toen schudde hij bijna onmerkbaar het hoofd. 'Weet wat je doet, meisje,' prevelde hij. Hasse luisterde niet. Ze wist inderdaad niet wat ze deed, welke gevolgen haar spontane besluit voor haar kon hebben. Ze had slechts één gedachte in haar hoofd: hij mocht niet gedood worden. De enige mens die ooit aardig voor haar was geweest, mocht die daad niet met zijn leven betalen. Het was haar plicht hem te redden.

Uit:

Hasse Simonsdochter
Thea Beckman
€ 17,99 | 328 pag.

Judith luisterde naar de regen die neersijpelde op de dakpannen. Het eentonige geruis stelde haar enigszins gerust. Ze rilde. Het was koud en vochtig op haar zolderkamer. Alleen haar wangen gloeiden, alsof ze koorts had.

Haar vingers gleden over haar gezicht. Haar neus viel mee; met een beetje geluk zou daar morgen niets meer van te zien zijn. Maar de striemen in haar hals verdwenen niet zo snel. En morgen hadden ze gym... Moest ze weer een smoes verzinnen, net als de vorige keer, toen ze zoveel blauwe plekken had. Gelukkig zat ze nog niet lang op deze school. Het zou misschien niet opvallen. Maar ze vond het vervelend om tegen de meester te liegen, hij was net zo aardig.

Ineens dacht Judith aan het opstel dat nog niet af was. Ook dat nog! En het schrift lag beneden.

Judith draaide zich om. Ze was opgelucht dat ze in bed lag.

De maaltijd was in stilte verlopen. Alleen Dennis brabbelde zo nu en dan in zijn eigen taaltje en keek zijn moeder onderzoekend aan; ook hij voelde de verstikkende sfeer. Ze had nauwelijks een hap naar binnen kunnen krijgen, maar durfde ook niet te weigeren uit angst voor een nieuwe uitbarsting.

Na het eten had ze Dennis naar bed gebracht en daarna had ze snel haar eigen kamer opgezocht. Doodstil was ze blijven liggen toen haar moeder later op de avond bovenkwam. De deur ging zacht open; voetstappen in haar kamer, die stilhielden bij haar bed. Een stem die fluisterde:

‘Slaap je?’

Judith hield haar ogen dicht en deed of ze sliep. Dat was heel moeilijk als je hart zo tekeerging. Dan de opluchting toen de voetstappen eindelijk weer naar de deur gingen.

Judith begreep nooit waarom mamma in haar kamer kwam als ze haar zo had afgeranseld. Om te kijken of ze dood was misschien? Als ze merkte dat ze nog ademde ging ze weer weg. Ook snapte ze niet

waarom mamma alleen háár sloeg en Dennis niet. Ze probeerde echt haar best te doen en haar moeder te helpen, maar het was nooit goed. En dikwijls was ze zo gespannen dat het juist fout ging. Dan zei mamma dat ze het met opzet deed, om haar te pesten, alsof ze het al niet moeilijk genoeg had.

Judith kon haar moeders relaas wel opdreunen: Dat het niet meeviel om voor twee kinderen te zorgen in je eentje. Overal stond ze alleen voor. Haar eerste man was een niksnut. Blij dat ze van hem af was, want ze werd doodziek van die vent, maar hij had haar wel mooi met een kind opgescheept. Toen oom Ben, de vader van Dennis. Mooie praatjes, dat wel, maar helpen, ho maar. Ja, af en toe wat geld toeschuiven voor Dennis, maar nooit genoeg, want hij woonde alweer samen met iemand anders, die alles inpikte. Die vrouw is slimmer dan ik, lachte mamma dan schamper, ik ben altijd zo stom om over me heen te laten lopen...

Judith had haar vader nooit gezien, zelfs niet op een foto. Mamma had alle foto's verscheurd, alsof ze wilde vergeten dat hij bestond. Raar eigenlijk, dacht Judith vaak, ik weet niet eens of ik op hem lijkt. Ze durfde het ook niet te vragen. Wel had mamma nog foto's van oom Ben. Die was best aardig, alleen jammer dat hij en mamma de laatste tijd zoveel ruzie hadden.

*

Judith draaide zich weer om en begon opnieuw te piekeren over haar opstel. Zou ze naar beneden gaan om het schrift te halen? Dan kon ze in bed het opstel nog afmaken. Besluiteloos bleef ze een poosje rechtop zitten. Als ze heel zacht de trap af liep, kon ze aan het streepje licht onder de zitkamerdeur zien of haar moeder nog op was.

Judith gleed geruisloos uit bed. Op haar tenen sloop ze naar de gang. Er heerste een doodse stilte in huis, alleen de geluiden van de straat waren

vaag te horen: het optrekken van een auto, iemand die iets onverstaanbaars riep.

Nu de trap. Ze wist precies welke tree kraakte; die sloeg ze over. Met ingehouden adem tuurde ze naar de deur. Geen lichtkiertje: haar moeder was dus naar bed gegaan.

Even nog bleef ze aarzelend wachten. Haar hand reikte al naar de deurknop, maar trok zich ineens terug. Achter de deur klonk onderdrukt gesnik.

Judith bleef roerloos staan. Het was haar moeder die huilde; het klonk verlaten en hulpeloos. Ze vergat waarvoor ze was gekomen en pas toen ze wat gestommel hoorde, draaide ze zich vlug om en sloop weer naar boven.

Rillend kroop ze onder haar dekbed. Haar moeder huilde vast om haar, omdat zij haar altijd verdriet deed, al begreep ze niet waarom. Was ze maar zoals Dennis, dacht ze soms jaloers, die maakte haar moeder nooit woedend.

Judith luisterde naar het eentonige gedruis van de regen op het dak. Eigenlijk zou ze een emmer moeten zetten op de plaats waar het altijd ging lekken. Eigenlijk zou ze... ja, ze moest...

Judith zakte weg in een droomloze slaap. Waarvoor ze enkele uren later wakker schrok wist ze niet. Om haar heen was het donker en stil, buiten regende het niet meer.

Ze keek op de wekker: kwart voor vijf. Judith dook diep weg onder de dekens. Wat was dat? Nat!

Had het geregend op haar bed? Terwijl ze rechtop ging zitten, drong de waarheid langzaam tot haar door. Ze had in bed geplast.

Ze tilde het dekbed op. Een zurige lucht walmde haar tegemoet. Haar pyjamabroek was drijfnat.

Haastig knipte ze het lampje naast haar bed aan. Ze voelde de tranen opkomen toen ze de grote,

donkere plek op het laken zag. Dit mocht haar moeder niet ontdekken, anders zwaaide er wat.

Rillend stroomde ze haar pyjamabroek naar beneden. Daarna bekeek ze het dekbed. Dat had gelukkig maar een klein nat plekje, maar het onderlaken en de matras waren er veel erger aan toe. Judith trok het laken eraf. De grote, donkere plek op de matras grijsde haar toe. Als ze hem eens omdraaide? Nee, nu niet. Haar kamer was net boven die van haar moeder en Dennis. Als ze lawaai maakte werd mamma wakker. Ze zou op de grond gaan slapen, dan kon de matras drogen.

Judith spreidde het dekbed voorzichtig uit en wikkeldde zich erin. Wel hard en koud, maar dat was niet het ergste. Hoe moest ze dit verbergen voor haar moeder?

Ze zou de matras omdraaien en het laken en haar pyjama morgen wassen bij de wasserette om de hoek. De wasmachine durfde ze niet te gebruiken, daar mocht ze niet aankomen. Mamma schakelde hem altijd in en zij moest de was eruit halen en ophangen.

Judith keek naar het wekkertje. Kwart over vijf. Het zou nog een tijd duren voor het licht was.

Uit:
Blauwe plekken
Anke de Vries
€ 15,99 | 178 pag.

DE STRAKKE LICHTSTREEP onder de deur wordt onderbroken door twee schaduwen die bewegen in het licht. Vervolgens hoor ik hoe een sleutel in het slot wordt gestoken en omgedraaid wordt. De deur draait open, een bak licht golft het kamertje binnen. Ik hou m'n hand voor m'n ogen en tuur tussen de vingers door. Een silhouet stapt naar binnen en blijft met de handen in de zij staan.

Nadat ik kennis had gemaakt met het steenkoude hart van directrice Ides Bottenbley en zij met mijn prijswinnende rechtse, werd ik door een opgetrommeld groepje meiden aan m'n haar de directiekamer uit getrokken, meegenomen en in dit afgelegen strafhok opgesloten. Volgens harentrekker Jessica, de aanvoerster van het groepje, had ik het domste van het domste uitgehaald. En dat was op de eerste dag de directrice tegen je in het harnas jagen. Ze wist ook te melden dat ik het record je-eerste-eenzame-opsluiting dik had verbroken.

De strafkamer is een oude vochtige kelderruimte zonder ramen. Waarschijnlijk een kerker, want het internaat is gevestigd in een oud kasteel. Ergens uit de middeleeuwen. Vroeger woonde hier de koninklijke familie en heette het al Bergdwaal.

In de ruimte staat een oud, stalen bed en er hangt een wastafel. De wc is een houten kist met een gat erin. Waar de pies en poep blijft weet ik niet, stinken

doet het in ieder geval niet. Doorspoelen doe je met een emmer water.

In het weinige licht zag ik dat de muren volgeschreven waren met boze protestteksten. Veel waren tegen het internaat gericht. Veruit de meeste waren verwensingen aan directrice Ides Bottenbley. In alle soorten en maten. Haar bijnaam, denk ik, kwam het meeste voor: Bottebijl. Maar ook Jessica werd genoemd. Kwaad werkt nooit alleen.

'Is er iets dat je mij wilt zeggen?' vraagt het silhouet. Het neusincident was op donderdagmiddag en nu is het zondagochtend. Buiten de twee maaltijden per dag, die door een luik in de deur werden geschoven, heb ik niemand gesproken of gezien. Dus had ik alle tijd om na te denken. En dat heb ik gedaan. Mijn conclusie: iemand die zo lelijk over oma en mijn moeder praat als Bottenbley heeft gedaan, maakt kennis met mijn rechtervuist.

'Zeggen? Waarover?' vraag ik onnozel.

'Licht!' brult het silhouet.

Tl-buizen springen aan en voor me staat Bottebijl met een pleister over haar neus. Rond haar ogen schitteren zwart-blauwe kringen met gele randen. Het lijkt alsof haar zonnebril tijdens het dragen is ontploft. Ik probeer niet te lachen, zelfs mijn mondhoecken niet omhoog te trekken. Het kost me veel moeite.

'Denk niet dat je gaat winnen, mormel. Een klap is nog geen knock-out. Ik heb al velen van jouw soort jankend weggejaagd. Die worden nog steeds een paar keer per week midden in de nacht gillend wakker. Baddend in het zweet. Hoe oud ze ook worden.'

Ze zwijgt en ik wacht.

'Laat dit een les zijn. De volgende keer ga je dieper onder de grond. Langer en kouder... Jessica!'

Ja hoor, het hulpje van de duivel komt de ruimte binnen gemarcheerd, pakt een volle pluk haar beet en trekt me mee de gang in.

'Hé!' roep ik. 'Doe effe normaal.' Wat een domme opmerking van mij is, want dit is schijnbaar normaal voor haar. Ze sleurt me trappen op, gangen door, een binnenplaats over en ten slotte een slaapzaal binnen. Een paar meisjes die aan een tafeltje zitten te kletsen, stuiven uiteen zodra ze Jessica zien. Ze laat me als een vieze vuilniszak los.

*

Ik ga op de rand van het bed zitten en kijk de slaapzaal door.

Het is een lange, smalle zaal met aan twee kanten een rij bedden. Elk bed is strak opgemaakt. Nergens een plooitje te ontdekken. Een kant van de zaal is muur en de andere kant is raam. De ramen kijken uit op een binnenplaats met lage begroeiing. Struiken, lage boompjes, waterplaatsen. Het ziet er nep uit, alsof er een heel lange foto op de ramen is geplakt.

'Hoi, kan ik je helpen?'

Ik heb haar niet binnen horen komen. Naast me staat een meisje van ongeveer zestien jaar met groengrijze ogen die mij vragend aanstaren.

'Hoi, ik ben Molly.'

'Hoi, en ik ben Pim,' zeg ik en ik steek m'n hand op.

'Ik slaap halverwege de zaal,' zegt ze. 'Toen ik hier kwam wonen, heb ik ook in dit bed geslapen.'

'En?'

Ze schudt neusoptrekkend haar hoofd. 'Geen fijne plek.'

Is dat zo? Vlak bij de deur betekent vlak bij de deur om ervandoor te gaan. Vlak bij de deur betekent ook als eerste buitenstaan wanneer er binnen iets gebeurt. Of snel naar binnen als er buiten iets gebeurt. Vlak bij de deur. Volgens mij is dit geen slechte plek.

Molly komt bij me op het bed zitten. Ik heb wel zin in een vriendelijk gezicht en een echt gesprek. Gek, dat je soms eerder je vijanden leert kennen dan je vrienden.

'Pim. Leuke naam.'

'Dank je. Daar denkt Bottenbley anders over.'

'Je hebt al kennisgemaakt met de directrice.'

'Ja, dat ging vrij gemakkelijk en spontaan.'

Ik vertel Molly over mijn gesprek en aanvaring met Bottenbley. En over mijn opsluiting.

Ze zit met open mond naar me te luisteren. 'Er gingen al veel geruchten rond, want Bottenbley loopt al dagen met die zwartblauwe ogen. Ze ziet er angstaanjagender uit dan

normaal. Heb je d'r echt op haar neus geslagen?'

'Ja.'

Haar gezicht kleurt rood van opwinding.

'Hoe kan zo'n lelijk en naar mens directeur worden?' vraag ik. 'Volgens mij haat ze kinderen.'

'Ze haat alleen kinderen die geen rijke ouders hebben. Vroeger was

Bergdwaal een heel dure en chique school. Omdat de school steeds minder rijke leerlingen kreeg, moest Bottenbley meer meisjes van "gewone" ouders toelaten, die veel geld willen betalen om hun kind een mooie opleiding te geven. Ouders die, in Bottenbleys ogen, een onbenullig beroep hebben.'

Ik wil iets vragen, maar besluit het niet te doen.

'Mijn vader is banketbakker,' zegt ze glimlachend.

'En jouw vader?'

Ik vertel over mijn oma en mijn moeder. Dat ik niet weet wie mijn vader is. Ik vertel dat Bottenbley papieren heeft waarin staat dat mijn oma mijn oma niet is en dat ik na de geboorte ben achtergelaten in een boodschappentas. En dat mijn moeder niet is gestorven tijdens de bevalling, zoals mijn oma altijd heeft beweerd. Meteen rollen er vreemde en droevige gedachten mijn hoofd binnen. Ik voel dat de woorden 'achtergelaten' en 'niet jouw oma' van Bottenbley grotere gaten hebben geslagen in mijn vertrouwen dan ik dacht. Ik vraag me nu af of alles gegaan is zoals het is gegaan. En wie heeft er gelijk? Mijn oma of Bottenbley? Die Bottebijl kan van alles zeggen. Ik heb echt de afgelopen twaalf jaar bij oma Lot gewoond. Mijn oma!

'Gaat het, Pim? Hallo?' vraagt Molly.

'O? Sorry, ik...' Verder kom ik niet. Overal in het kasteel gaan alarmen af. Brand? Overstroming? Boze ridders?

Uit:

Het verhaal van een prinses en een pistool

Cees van den Berg & Monique Dozy

€ 16,99 | 240 pag.

verschijnt in februari

Tekenles van... MONIQUE DOZY

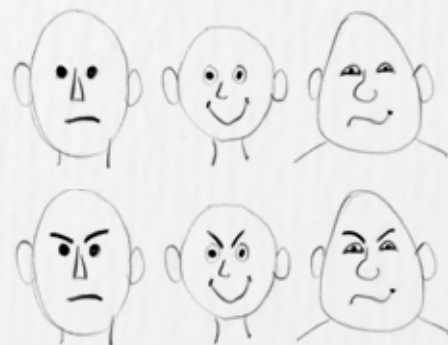
Hallo, ik ben Monique Dozy. Ik ben illustrator en heb voor de boeken van Cees van den Berg alle covers getekend, en de illustraties in *Lotje Later*. Voor zijn nieuwe boek *Het verhaal van een prinses en een pistool* heb ik ook de illustraties gemaakt. Ik teken met allerlei soorten materialen: potlood, inkt, verf, krijt, en ook digitaal op de iPad. Het leuke van tekenen op de iPad is dat ik het overal kan doen: in mijn atelier, in de bieb of thuis op de bank. De illustraties voor *Het verhaal van een prinses en een pistool* zijn op de iPad gemaakt in het tekenprogramma Adobe Fresco.

HOE TEKEN JE EEN SLECHTERIK?

In *Het verhaal van een prinses en een pistool* komt Ides Bottenbley voor, de ontzettend gemene directrice van een meisjesinternaat. Een slechterik kan net als ieder mens groot, klein, mooi of lelijk zijn. En alles daartussenin. Het is fijn om een gemeen iemand te tekenen, want je kunt veel expressie in de gezichten leggen. Ik laat jullie zien hoe ik Ides Bottenbley getekend heb. Nu niet op de iPad, maar gewoon met kleurpotloden.

Met wenkbrauwen kun je veel doen. Kijk maar eens goed naar de drie koppen in bovenste rij: de gezichten zijn neutraal en zelfs vriendelijk. In de onderste rij heb ik wenkbrauwen toegevoegd aan dezelfde koppen. Hoe kijken ze nu?

Hoe zou je de wenkbrauwen tekenen in een verbaasd gezicht? En in een verdrietig gezicht?

VEEL TEKENPLEZIER!

TIP 1

Begin je schets met een rood kleurpotlood in plaats van een grijs tekenpotlood. Dan wordt de tekening niet zo vuil als je er met andere kleurpotloden overheen gaat. Probeer maar.

deze kleuren gebruik ik:
roze rood paars blauw bruin grijs zwart

TIP 2

Voor schaduwen gebruik ik vaak paars, dat is minder somber dan zwart.

WEDSTRIJD

Hoe ziet jouw slechterik eruit? Stuur je tekening naar stach@lemniscaat.nl. De beste slechterik wint een exemplaar van *Het verhaal van een prinses en een pistool*.

NOA over **Winde Wildeling en het moerasmonster**

GILL LEWIS & REBECCA BAGLEY

Vertaald door Johanna Rijnbergen

€ 14,99 | 144 pag.

Winde is een meisje dat pas is verhuisd. Als ze naar haar tuin gaat, wordt haar hondje door de Wildelingen gepakt. Samen met de Wildelingen beleeft ze een heel avontuur door de wildernis. Ik vond het een heel leuk verhaal en had het boek ook snel uit. Het is leuk dat de Wildelingen lijken op een dier en zo in het verhaal ook heten. Vos lijkt namelijk in de wildernis op een vos en heet in de wildernis ook Vos. Je hebt ook nog Raaf, Haas, Beer en Muis. Winde krijgt uiteindelijk de naam Winde Wildeling.

Winde is een heel stoer en lief meisje, omdat ze samen met Muis achter wilde blijven, omdat hij niet verder wou. Dat vond ik heel lief en stoer, omdat ze dingen probeerde die ze eigenlijk niet durfde. Het zijn heel mooie tekeningen en op de bladzijdes staan soms ook blaadjes of iets anders. De kaft ziet er heel mooi en stoer uit. Ik vond Muis en Vos het allerleukst, omdat Muis nog klein is en heel stoer allemaal enge dingen zegt en Vos omdat een van mijn lievelingsdieren een vos is. Ik zou dit boek aanraden aan iedereen die van spannende en avontuurlijke boeken houdt.

TEIJN over **Het kleine heelal**

ANNEJAN MIERAS

€ 14,99 | 256 pag.

Ik heb *Het kleine heelal* gelezen toen de schoolbieb dicht was en we een boek van thuis mochten meenemen. Ik had gehoord dat dit boek een Gouden Griffel had gewonnen, en ik was benieuwd naar het boek.

Ik vind het verhaal goed bedacht. Het boek gaat over Raaf. Haar vader heeft 'oponthoud' en daardoor is ze alleen met haar moeder. Ze wonen tijdelijk op een camping omdat er lekkage is in hun huis en het beton niet droogt. Raaf is geschorst van school, omdat ze per ongeluk de deur in het gezicht van de juf klapte. Daardoor is ze veel alleen thuis in de camper, met haar schildpadje. In de campingwinkel werkt Nicolaas, die ook niet naar school gaat. Hij lijkt een beetje op een geit, maar hij blijkt heel aardig te zijn. Samen gaan ze naar de sterrenkijkhut van Nicolaas, waar Raaf later iets verdrietigs over Nicolaas ontdekt.

Ik maakte me niet echt zorgen over Raafs vader en of dat goed zou komen, maar ik was vooral benieuwd of oom Fred nou wel of niet goed was.

Ik vind Raaf een goed bedacht persoon, al dacht ik eerst dat Raaf een jongen was. Ze lijkt me aardig en ze past goed bij het verhaal, want in een bos hoort ook een raaf.

Ik vind het boek een aanrader voor kinderen die net als ik niet van enge boeken houden. Het is niet altijd vrolijk, maar gelukkig ook niet heel verdrietig en het is fijn dat het goed afloopt.

Ik vind het terecht dat *Het kleine heelal* de prijs voor best geschreven boek heeft gewonnen.

Recensies

MIRA over **Borealis**

MARLOES MORSHUIS

€ 14,99 | 144 pag.

Ik was op zoek naar een spannend boek. Mijn juf zei: misschien is *Borealis* wel wat voor jou. En dat was zo! Het gaat over Joppe. Joppe is ontvoerd en niet alleen hij: nog meer kinderen. Ze zitten met z'n allen in *Borealis*. Maar ze willen daar niet blijven en dus gaan ze er alles aan doen om weer vrij te komen. Maar of dat gaat lukken, dat moet je zelf maar lezen!

Ik vond dit boek echt heel leuk. Het was spannend en ook goed geschreven. Soms voelde het een beetje alsof ik er echt bij was en daarom vind ik het jammer dat het uit is. Maar ik heb gelezen dat Marloes Morshuis nog meer boeken heeft geschreven, dus die ga ik nu lezen!

SANNE over **De geheime tuin**

FRANCES HODGSON BURNETT & DAPHNE LOUTER

Herverteld door Margaretha van Andel

€ 24,99 | 256 pag.

De geheime tuin was vroeger het lievelingsboek van mijn moeder. Ze heeft het wel honderd keer gelezen en daarom wilde ik het ook lezen. Het is een verhaal over een meisje dat wees is: ze heeft geen vader en moeder meer en daarom moet ze bij haar oom gaan wonen. Bij haar oom is het heel anders, want ze woonde in India en nu moet ze naar Engeland. Er is bijna niets te doen voor haar en daarom gaat ze buitenspelen. Ze komt erachter dat er een geheime tuin is en gaat proberen om erin te komen.

Ze is niet alleen: ze heeft ook een dienstmeisje, Martha, en Martha heeft een broer en die heet Dickon. Dickon kan met alle dieren omgaan en heeft ook altijd dieren om zich heen. Mary heeft ook een dier: een roodborstje. En er is ook nog haar neef, Colin. Ik vond Dickon het leukst, omdat hij altijd dieren bij zich heeft.

Er staan heel veel tekeningen in het boek. Het begint grijs, maar er komt steeds meer kleur in. Ik vind dat heel knap gedaan.

VAN TE VEEL SUIKER GA JE STUITEREN **FOUT!**

‘Kijk die kinderen nou! Ze hebben zoveel snoep en frisdrank gehad, ze stuiten gewoon, zo druk zijn ze!’ Heb je volwassenen weleens zo iets horen zeggen? Dat moet haast wel. Maar het idee dat kinderen druk worden van ‘te veel suiker’ is een MYTHE!

Weet je waar die mythe vandaan komt? Van één enkel onderzoek dat in de jaren zeventig van de vorige eeuw werd uitgevoerd. Een arts gaf een kind een dieet zonder suiker en concludeerde dat het gedrag van dat kind daardoor verbeterde.

Sinds die tijd zijn er talloze andere onderzoeken gedaan die **GEEN ENKEL BEWIJS** vonden voor het idee dat kinderen gaan stuiten van te veel suiker, en toch blijft die mythe rondzingen.

Sommige van die recentere onderzoeken haalden wel iets anders boven tafel wat ook heel interessant is... Als ouders vertéld wordt dat hun kind een drankje met suiker heeft gekregen, dan zullen ze eerder zeggen dat hun kind daarna actiever en drukker werd, ook al zát er helemaal geen suiker in de drank.

Hoe komt het dan dat ouders zo overtuigd zijn van het verband tussen die twee dingen? Tja, ga maar na. Als je de hele ochtend thuis rondhangt en 's middags – *hoera!* – naar een feestje mag met al je vrienden, wat ga je daar dan doen? Stilletjes in een hoekje zitten of lekker rondrennen en plezier maken? Dat lijkt me duidelijk, toch?

Je hebt energie nodig om je lichaam dingen te laten doen. En suiker is de lievelingsbrandstof van je lijf, omdat het voor jouw cellen heel makkelijk is om de energie van suikers om te zetten in het soort energie dat ze nodig hebben om hun werk te kunnen doen. Maar als je iets eet waar een hoop suiker in zit, wil dat niet zeggen dat je bloedsuikerspiegel spontaan omhoogschiet. Dat zou namelijk heel gevaarlijk (en dodelijk) kunnen zijn.

Als je iets verteert wat zoet is en die suikers in je bloedbaan terechtkomen, dan komt er een **ORGAAN** achter je maag in actie. Dat is de **ALVLEESKLIER**, die **INSULINE** vrijgeeft. Insuline is een belangrijk hormoon (een chemische boodschapper). Het staat cellen toe om de suiker die ‘glucose’ heet op te nemen en te gebruiken om energie uit te putten. Het zorgt er ook voor dat overtollige glucose wordt omgezet in glycogeen of ‘spiersuiker’.

Dit glycogeen wordt opgeslagen in je lever en je spieren. Er kan eenvoudig weer suiker van gemaakt worden wanneer je even snel energie nodig hebt.

Uiteraard zijn er wel zeer goede redenen om vooral niet te veel suiker te eten. Bacteriën die in je mond leven zijn namelijk ook **dol** op suiker. En als zij suikers verorberen, produceren ze een zuur dat het glazuurlaagje van je gebit aantast. En als je méér suiker eet dan je lever en spieren kunnen opslaan, dan verandert het in lichaamsvet. Ook dat hebben wel allemaal nodig, maar te veel ervan kan ongezond zijn.

Dus er zijn wel degelijk redenen om niet te veel zoetheit te eten. Maar niet om te voorkomen dat je hyperactief wordt; dat heeft er dan weer weinig mee te maken.

EEN SCHAT AAN VERBAZINGWEKKENDE INFORMATIE OVER ONS LIJF

Uit:

Alles wat je weet over het menselijk lichaam is FOUT!
Emma Young & Maribel Lechuga
Vertaald door Sandra Hessels
€ 15,99 | 64 pag.
verschijnt in maart

HET MENSELIJK LICHAAM- quiz

Van suiker ga je stuiteren, de blindedarm doet niks en een groter brein maakt je slimmer... Is dat wel zo? Je leert het in Alles wat je weet over het menselijk lichaam is FOUT! van Emma Young en Maribel Lechuga! Maak de quiz om te zien hoeveel jij al weet...

1. Welk deel van het brein heb je nodig om te leven?

- A. De hersenstam
- B. Het hersenstokje
- C. Het hele brein... Duh...

2. Wat is GEEN zintuig?

- A. Pijnzin
- B. Leugenzin
- C. Temperatuurzin

3. Welk dier heeft het grootste brein?

- A. Kat
- B. Koe
- C. Walrus

4. Welke hersenkwab bestaat NIET?

- A. De frontaalkwab
- B. De worteluskwab
- C. De temporaalkwab

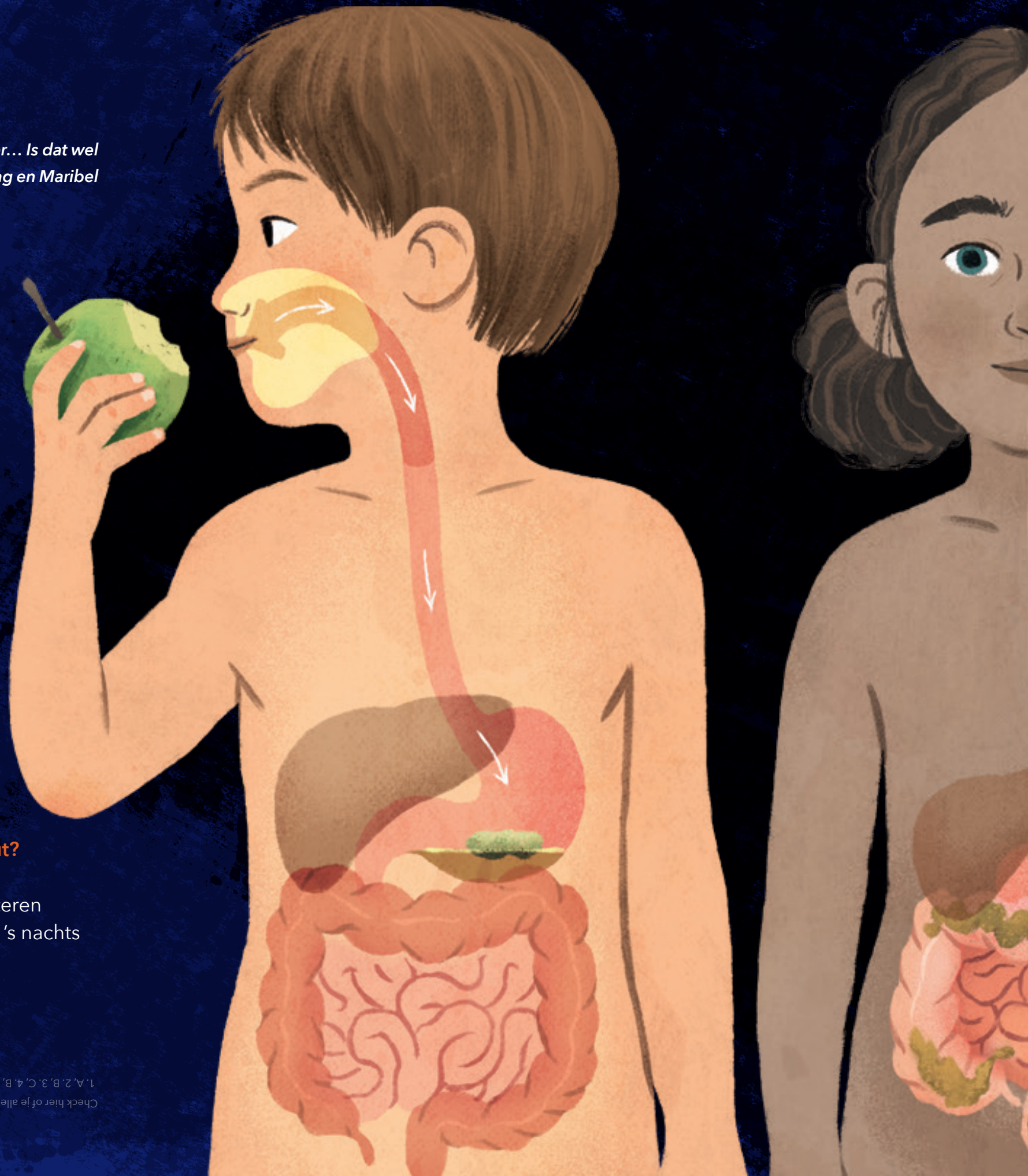
5. Hoelang zit water in je maag?

- A. 2-5 minuten
- B. 10-12 minuten
- C. 13-18 minuten

6. Welk statement is NIET fout?

- A. Geluksbrengers werken
- B. Van te veel suiker ga je stuiteren
- C. Eet veel wortels, dan kun je 's nachts beter zien

Check hier of je alle antwoorden juist had!
1. A, 2. B, 3. C, 4. B, 5. B, 6. A

De prinses op de erwt

Een prins zoekt een prinses om mee te trouwen, maar hij is niet erg SLIM. Hij kan er niet achter komen wie nou een **Echte Prinses** is en wie niet. (Ze hadden toen nog geen internet.)

Op een avond, als het keihard onweert, klopt er een **Mogelijke Prinses** bij het paleis aan. Ze heeft niet eens een paraplu bij zich en is druipnat.

De koningin is niet overtuigd. Ze besluit te testen of dit **doorweekte meisje** is wie ze zegt dat ze is. Hoe dan? Door te checken of haar vader en moeder **koninklijk** zijn? Nee. Door haar op te zoeken in het Koninklijke Boek van Echte Prinsessen? Dat zou te makkelijk zijn.

In plaats daarvan legt de koningin een **erwt** op de bodem van het logeerbed om te zien of het meisje hem kan voelen...

Eh...

... en stapelt daar twintig matrassen en twintig donzen dekbedden bovenop.

Als ze de erwt voelt, slaagt ze voor mijn **Sluwe Erwtentest**. Dan is ze een **Echte Prinses**!

De volgende ochtend zegt de **Mogelijke Prinses** dat ze geen oog dicht heeft gedaan. Ze heeft overal **blauwe plekken** omdat er iets akeligs in haar bed lag.

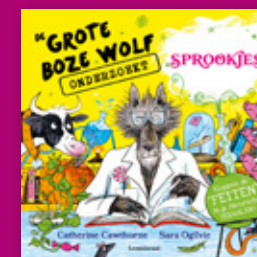

Dat moet de erwt zijn geweest! En dat betekent dat ze een **Echte Prinses MOET** zijn!

De prins en de **Nu Absoluut Zeker Echte Prinses** trouwen en leven nog lang en gelukkig.

Denk even een **SprookjesSeconde** na! Deze **Sluwe Erwtentest** slaat nergens op!

Uit:
De Grote Boze Wolf onderzoekt sprookjes
Catherine Cawthorne & Sara Ogilvie
Vertaald door Johanna Rijnbergen
€ 14,99 | 32 pag.
verschijnt in de zomer

Woordzoeker

J	E	B	A	L	T	E	R	R	E	G	K
N	S	A	N	A	N	A	E	F	A	T	E
P	I	R	A	A	T	T	D	L	B	E	O
L	E	M	N	I	E	B	V	O	G	E	L
P	R	E	K	I	U	S	E	W	E	D	V
I	G	S	P	O	O	K	S	C	H	I	P
S	R	E	Z	E	E	H	E	K	S	E	H
T	I	I	S	N	N	S	T	A	C	H	E
O	F	D	W	H	A	S	S	E	T	R	E
O	F	E	E	S	A	R	E	I	M	A	L
L	E	E	P	R	I	N	S	E	S	A	A
K	L	K	K	A	Z	G	U	R	L	W	L

ALTER
ANANAS
BOEKENWEEK
GRIFFEL
HASSE
HEELAL
KEEDIE
LEMNIE

MIERAS
PENSEEL
PIETER
PIRAAT
PISTOOL
PRINSES
RUGZAK
SPOOKSCHIP

STACH
SUIKER
VLAG
VLOEK
VOGEL
WAARHEID
WOLF
ZEEHEKS

----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------

JORIS over **Joe Mellow**
CEES VAN DEN BERG
€ 15,99 | 196 pag.

Ik vind lezen meestal niet zo leuk, maar als het over muziek gaat wel. Daarom heb ik voor *Joe Mellow* gekozen. Ik hou heel veel van muziek en Orlando, de hoofdpersoon, ook. Hij houdt van drummen en zijn vader houdt van jazz. Als de vader van Orlando in het ziekenhuis komt, bedenkt Orlando een plan om hem te genezen. Hij gaat op zoek naar Joe Mellow. Die speelt heel goed saxofoon. Het is wel moeilijk om Joe Mellow naar Nederland te krijgen, want hij is niet zo betrouwbaar en dat zorgt voor veel problemen. Orlando heeft ook eigen problemen en Joe is er nog een probleem bij. Maar misschien kan Joe hem ook wel helpen...

Als je van muziek houdt of van grappige verhalen, is dit een aanrader.

MEREL over **Lava**
MIREILLE GEUS
€ 15,99 | 180 pag.

Lava gaat over een prinses die Lava heet. Ze wordt dertien jaar en dat betekent dat ze koningin gaat worden van haar eigen koninkrijk. Maar voordat ze koningin wordt, moet ze eerst een reis maken.

Lava wil eigenlijk geen reis maken, omdat ze het samen met haar tweelingzus zou doen. Haar tweelingzus gaat niet, om een heel verdrietige reden. Maar als je denkt dat het een verdrietig boek is: dat is niet zo. Het is ook grappig en ontroerend. Er gaat wel iemand anders met Lava mee: Tippe en een hond die Barrel heet. Barrel is oud en schurftig en Lava vindt hem en Tippe wel raar. Maar zo raar zijn ze gelukkig niet, ze helpen haar heel goed.

Lava komt op haar reis nog heel veel wezens tegen: haar nicht Amber die in een kippenhok slaapt, een draak die niet goed is in vuurspuwen en een tovenares bijvoorbeeld, Circe. Daarom was het ook een beetje magisch.

Er staan soms tekeningen bij, niet heel veel maar dat maakt het wel leuk om te kijken.

Ik raad dit boek aan voor kinderen die wel een beetje van magie houden en die avonturen willen beleven.

ROOD. ROOD?!

Een eeuwigdurende seconde staarde Roz verlamd naar haar eerste rode scherm. Dit wilde ze toch zo graag? Waarom voelde het dan alsof haar bloed was veranderd in ijs? Ze had keihard haar best gedaan om deze dikke middelvinger naar haar dialego op te kunnen steken. Spijbelen, onvoldoendes halen voor natuurkunde, biologie en economie, op haar mountainbike dwars door stadsparken raggen, voetbaltrainingen skippen. Zoveel chocolade kopen dat ze mijlenver over haar suikervettax ging. En last but not least urenlang met Fabian naar de grafherrie van DialDevil luisteren in The Underground.

Ze was nog geen zestien. Er kon haar niets gebeuren. *Kom op, Rozzy, geniet van dit moment!*

Haar bloed ontdooide en tintelde in haar aderen. Roz sprong uit haar stoel en danste langs de balies van Checkpoint Alaman-Oost. Gesprekken verstomden, monden vielen open, de vingers van de Checkers hielden stil boven de toetsenborden. Het kon Roz niet schelen dat iedereen haar aangapte. Ze haakte haar arm door die van een vrouw met grijze krullen die net binnen kwam lopen. Riep 'uitslover!' naar een jongen van een jaar of twaalf die juichend voor zijn groene scherm zat. Nee, wacht. Dat was niet aardig van haar. Roz wist nog hoe spannend zij de Checks vond in het begin. De jongen lachte aarzelend toen ze naar hem knipoogde.

'Klaar?' Roz draaide zich om toen ze een hand op haar schouder voelde. Haar Checker keek niet kwaad. Veel erger, hij had die kalme en begripvolle blik waar Checkers in gespecialiseerd waren. Zo'n blik die als een turbostofzuiger alle energie uit je zoog, waardoor je ineens geen zin meer had om de Check-screens van de balies te maaïen. De man wees naar het groene eiland van metershoge planten midden in de hal van het Checkpoint. 'Zie je dat?' vroeg hij. 'Daar rechts, goed kijken.'

'Dat geknakte takje?'

'Precies. Je zwaaide zo wild met je armen dat je de vingerplant hebt geraakt. Dat is wel een beetje jammer, Roz. Misschien kun je de volgende keer reageren zonder levende wezens kwaad te doen. Loop je mee?'

Roz volgde de man door de gang naar het gedeelte van het Checkpoint waar ze nooit eerder was geweest, omdat meisjes zonder rode schermen daar niets te zoeken hadden. De spreekkamer schreeuwde bijna 'rustig maar, niets aan de hand'. Zachtblauwe muren met foto's van een klavertjevier, een beer met welpjes in een beek, een zonsondergang boven de duinen. Roz zakte in een pastelkleurige stoel. Het was half september, maar nog altijd warm en de stof kriebelde tegen haar blote benen. Waarom jeukte altijd alles als ze in een Checkpoint was? 'Duurt het lang?' vroeg ze.

De Checker glimlachte, schonk een bekertje water voor haar in en legde er een tissue naast. Hij ging achter het bureau zitten en tikte wat op zijn toetsenbord. 'Je eerste rood, zie ik. Dat verklaart je bijzondere reactie net... maar daarvoor hoeft je je niet te schamen, Roz. Iedereen reageert anders op de schok van een rood scherm. Misschien doe jij juist stoer omdat je bang bent, maar voor ons hoeft je niets te verbergen. Wij Checkers zijn hier om je te helpen.' Het gezicht van man betrok alsnog toen hij door zijn scherm scrolde. 'Oei... vanaf je twaalfde had je jarenlang groene schermen, maar de afgelopen maanden is dat veranderd in oranje, nog een keer groen, oranje, oranje... en nu rood. Dat gaat de verkeerde kant op. Dat moeten we niet willen, Roz. Over een paar maanden word je zestien.'

'Ik ga niet de verkeerde kant op, dat doet mijn dialego. Die lijkt voor geen meter op mij.'

'Je gedraagt je inderdaad steeds minder zoals jouw digitale alter ego. Je snapt dat dat het probleem is?' De Checker keek haar onderzoekend aan over de rand van zijn leesbril.

'Nee, het probleem is dat ik niet op mijn dialego wil lijken, omdat ze totaal anders is dan ik! Een dialego moet toch je ideale spiegelbeeld zijn? Nou, de mijne is meer een lachspiegel. Of nee, een huilspiegel, iedere keer als ik haar zie krijg ik zin om te janken.'

'Want je dialego wil naar school, terwijl jij liever kwetsbare natuur vernielt op je mountainbike, bedoel je? Stiekem uitgaat met je vriendje in plaats van huiswerk maakt?'

'Nee. Ja. Dat bedoel ik niet. Laat maar.' Roz schoof over de stoel, maar de jeuk aan haar benen werd alleen maar erger.

De Checker leunde naar voren. Hij had zich gesneden met scheren vanochtend, zag Roz. Misschien was zijn mesje achter een rimpel blijven haken. Of misschien konden Checkers zichzelf wel niet zo goed aankijken in de spiegel. 'Weet je, Roz,' zei hij, 'het is heel makkelijk om je dialego de schuld te geven, maar als we niet terugwillen naar het Prego, moeten we allemaal naar ons eigen gedrag kijken. Jij ook. Of wil je graag een Prego 2.0?'

Roz haalde haar schouders op. 'Weet ik veel. Als we dan geen dialego's meer hebben, wie weet.'

'Je doet dommer dan je bent, Roz. Ik denk dat jij heel goed begrijpt dat de mensheid zichzelf zonder dialego's allang had vernietigd. Ja, het is soms vervelend dat je niet alles kunt doen waar je zin in hebt, maar als ik je een advies mag geven: tel je zegeningen. Misschien denk je dat geluk en vrede vanzelfsprekend is, maar dat is niet zo.'

Uit:

Alter

Marloes Morshuis
€ 17,99 | 428 pag.
verschijnt in mei

HET WINNENDE VERVOLGVERHAAL VAN

Marte

Voor de vorige STACH schreef Marloes Morshuis het begin van een kort verhaal over een dropping. Marte de Vries bedacht het winnende einde!

Ik snak naar adem. Het lichtpuntje blijft vlak voor ons zweven en wordt langzaam groter.

Hidde, Yumi en ik houden elkaar stevig vast, terwijl de gloed de gedaante van een mens aanneemt. We zijn zo bang dat we niet eens kunnen schreeuwen.

En dan stapt de gedaante van een tovenaar uit het licht. Hij heeft een lange baard, een staf en een gevlekte puntmuts. Zijn ogen staan kwaad. 'Wat doen jullie hier? Het Bos van het Noorden is streng verboden terrein voor mensen.'

Hidde vindt als eerste zijn stem terug. 'W-w-we ze-zijn verdwaald, meneer.'

'Natuurlijk zijn jullie verdwaald,' snauwt de man. 'Eigen schuld! Jullie lopen gevaar, je had hier nooit mogen zijn. En als jullie niet snel weggaan, dan vervloek ik jullie met mijn staf!'

'Niet doen,' roept Yumi. En met bevende stem vertelt ze hem over de dropping. '... dus, ziet u, we kunnen er niets aan doen.'

Langzaam laat de tovenaar, als hij dat tenminste is, zijn staf zakken. 'Mijn verontschuldigheden, beste kinderen. Ik heet Salvador en ik...'

Plotseling schiet er iets langs onze voeten.

Yumi gilt en ik maak een sprongetje van schrik.

'Pas op!' Salvador knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Fairgaido is hier. Hij spookt door dit bos en voedt zich met kinderharten. Hier!'

Hij zwaait met zijn staf en tovert drie vuurrode pistolen tevoorschijn die hij aan ons geeft. 'Schiet hiermee op hem wanneer hij te dichtbij komt.'

Hidde draait het pistool met trillende vingers om. 'Gaat die kogel niet dwars door hem heen?'

'Deze kogel niet. Dus aarzel geen moment!'

In de verte flitst iets wits.

'Fairgaido!' gil ik.

Groot en gruwelijk zweeft hij op ons af.

'Kinderennn,' zegt hij verlekkerd. 'Drie maar liefst! Dat wordt smullen.' Hij likt met zijn stekelige tong langs zijn lippen, waaruit twee slagstanden steken.

Salvador springt met gespreide armen tussen ons en het spook.

'Waar wachten jullie nog op?' sist hij over zijn schouder. 'Rennen!'

Onze voeten raken nauwelijks de grond. Fairgaido's aanvallen ketsen af op de bomen en schampen witheet langs ons gezicht. Salvador brult, vonken schieten door de lucht, maar het heeft geen zin. Fairgaido is te sterk.

Dan hoor ik een plof en een gil. Yumi is gestruikeld en ligt languit op de bosgrond, het pistool buiten haar bereik. Fairgaido buigt zich over haar heen, in de verte schreeuwt Salvador. Het pistool glibbert in mijn zwerterige hand. Even lijkt alles te bevriezen. En dan...

De laserstralen raken Fairgaido vol in zijn lelijke gezicht. Een oogverblindende lichtflits en dan... is hij verdwenen.

Het hele bos is oorverdovend stil. Ik hoor mijn hart bonzen in mijn oren.

'Jullie hebben het geflikt!' Salvador klinkt schor. 'Fairgaido is door kinderhanden gedood. Nu verdwijnt hij voorgoed!'

Ik weet niet of ik moet lachen of huilen. Ik wil alleen nog maar naar huis.

Salvador leidt ons naar het bospad, en al snel horen we de stemmen van onze klasgenoten. We kijken elkaar aan en Yumi schudt haar hoofd.

Dan laat ik mijn pistool op de grond vallen en schop het onder een struik.

We zijn weer terug.

MARLOES MORSHUIS: 'Ai, na het lezen van alle verhalen weet ik niet of ik ooit nog meedoe aan een dropping! Want echt, wat je allemaal in een bos kunt tegenkomen... Vallende sterren, aliens, (weer)wolven, een spookstad, een kat met één oog, oni's met zwartpaarse vlammen... Wat een fantastische verhalen. Ontzettend moeilijk om een winnaar te kiezen, maar Marte de Vries heeft een in meer opzichten spannend verhaal geschreven. Goed geschreven en uitgewerkt, en het eindigt met een mooie vraag: want als je zoiets gekks meemaakt, kun en wil je dat dan wel met anderen delen? Gefeliciteerd, Marte! (PS... dat stukje over die Helweg in mijn verhaal... dat is dus waargebeurd. Maar ik heb het overleefd ☺) Dan zijn er nog twee verhalen die ik wil noemen, namelijk die van Elfi van der Logt en Silas Vieveen Rootert. Elfi had haar originele idee over Rovko (afkomstig van de planeet Magaloena) die zijn vriend Kazton terug wil heel mooi gedetailleerd uitgewerkt. En Silas maakte me aan het lachen met zijn woeste verhaal over een weerwolf en pizza margherita. Ik denk niet dat je je hoeft te vervelen als je ooit met Silas verdwaalt in een bos...'

Heb jij niet gewonnen? Niet getreurd: we hebben al een nieuw verhaal voor je klaarstaan. Maak het verhaal van Kris Terwindt op de volgende pagina af in word (max. 500 woorden) en mail het naar stach@lemniscaat.nl onder vermelding van je naam, leeftijd en adres om mee te doen met de schrijfprijsvraag. Niet alleen maak je zo kans op een boekenpakket, het beste verhaal wordt ook nog eens gepubliceerd in de volgende STACH. De wedstrijd is bedoeld voor kinderen tot en met 13 jaar. De deadline is 15 mei.

Veel schrijfplezier!

MAAK HET VERHAAL AF VAN... KRIS TERWINDT

In iedereen schuilt een verhalenverteller. Laat je fantasie de vrije loop en voor je het weet kom je met de wildste ideeën! Dat gebeurde ook Kris Terwindt. Speciaal voor STACH schreef ze een kort verhaal. Weet jij hoe het verdergaat?

HET KOMPAS

‘Wacht eens even, Luc. Heb jij alles?’ Ongelovig kijkt mijn moeder me aan. ‘Heb je ook onder je bed?’

‘Ja-haa,’ zucht ik.

‘En staat je tas bij de auto? Over twee uur...’

‘... vertrekken we naar huis. Ik weet het, mam,’ zeg ik en ik slenter naar buiten.

Het is maar een klein stukje naar de duinen. De straat uit, de weg over en dan het voetpad af voorbij de hotels. Na de parkeerplaats strekken de duinen zich vers voor me uit. Ik versnel mijn pas en begin aan de eerste klim. Behendig snijd ik mijn voeten dwars het duin in, zoals papa me heeft geleerd. Bij elke stap sijpelt er een beetje zand door de vetergaatjes van mijn zwarte gympies.

‘Wacht even,’ hijgt Vincent achter me.

Nee hè, hij is me dus toch gevolgd. Ik zet nog een beetje meer aan. Hoe sneller ik bovenop sta, hoe beter. Van daaruit heb ik overzicht, kan ik mijn route bepalen. En hem afschudden.

‘Luc, wacht nou even,’ zucht Vincent.

Luc, zo noemt hij me al de hele zomer. Alsof we maten zijn. Alsof hij me kent. Bijna alsof hij mijn vader is. Ik kijk niet om. ‘Ritme houden, adem controleren,’ zegt papa altijd als we dit duin beklimmen. En als ik op het punt sta om op te geven: ‘Een duin is ook maar een duin, hè. Kwestie van doorzetten.’

En zo is het.

De zon staat nog niet op haar hoogste punt. Over een uur of twee pas, dan zal het echt warm worden. Nu al plakt er zand tussen mijn tenen.

Boven op het duin sta ik stil. Langzaam draai ik rond, neem elke millimeter in me op. De ruisende branding. Het grijze schuim. Warrig wier op de vloedlijn met prikvliegen erboven. Dat kan ik niet zien vanaf hier, dat weet ik gewoon.

Een eindje onder mij ploegt Vincent door het mulle zand. Zijn buik klotst over de rand van zijn broek. Zijn kalende hoofd glimt van het zweet. Wat mijn moeder in hem ziet? Ik vroeg het haar toen ze vorige week tosti’s bakte. Dat had ik dus beter niet kunnen doen.

‘Ik heb recht op geluk,’ snauwde ze me toe, en ook nog: ‘Nu is het mijn tijd!’ Toen smeed ze de deur dicht en verdween naar boven tot het ontbijt.

De ochtendbries streelt lauw mijn wangen. Ik zuig de zoute lucht diep mijn longen in. Nog even, nog een paar uur, en dan gaan we weer naar huis. Dan zie ik papa weer, vieren we zijn verjaardag.

‘Kom op!’ spoor ik mezelf aan en ik sprint het duin af. Duw mijn benen zo ver mogelijk naar voren. ‘Ritme houden!’ zeg ik en ik race het volgende duin op. ‘Is dit alles wat je kan? Harder, zeg ik je!’

Wat denk jij: waarom wil Luc nog naar de duinen voor ze naar huis gaan? En lukt het hem om Vincent van zich af te schudden?

Op de vorige pagina lees je hoe je meedoet!

BOEKZOEKER...

WEET JIJ HET JUISTE BOEK TE VINDEN?

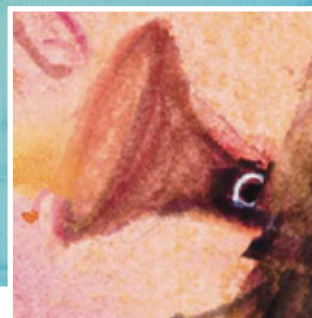
Heb je *STACH* ook van voren tot achteren verslonden? Dan is dit vast geen moeilijke opdracht voor jou... Weet jij uit welk boek dit beeld komt? Vul het antwoord in op de stippellijntjes!

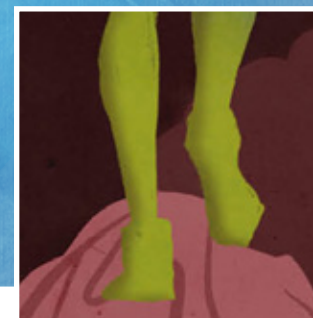
1

2

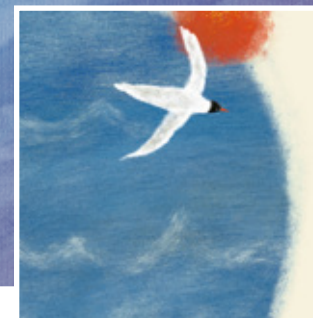
3

4

5

6

De antwoorden: 1. Het verhaal van een prinses en een pistool, 2. Het touw en de waarheid, 3. Een rugzak vol, 4. Keedie, 5. Het kleine heelal, 6. De zee is bijna alles

Veerle en de zee

Kleine Veerle op het strand,
wiebeltenen in het zand.
Zachte handdoek, zonnestralen,
zonneklep en ijsje halen.

Lekker spelen in het zand,
maar Veer wil naar de waterkant.
SchepNet, emmer, zwempak aan,
klaar om naar de zee te gaan.

‘Kom je, papa, kom maar mee.
Gaan we samen naar de zee.’
Papa sloom, maar papa pech,
zonnebril en krantje weg.

Veerle trekt haar vader mee
naar de glinsterende zee.
Vissen vangen, zandkastelen,
samen fijn het schepnet delen.

Zo lopen ze daar hand in hand,
naar de verre waterkant.
Vloedlijn, schelpen, dode kwal,
daar horen ze de branding al.

Dijken bouwen, golfje springen,
Veerle is beslist niet bang.
‘Zee,’ zegt ze stoer, ‘stelt niet veel voor:
water met wat zout erdoor.’

Schuim op golven, papa lacht.
Zee veel groter dan Veer dacht.
Golven likken aan haar tenen.
Koud en nat! Ze neemt de benen.

Uit:
De zee is bijna alles
Marco Kunst & Jeska Verstegen
€ 16,99 | 48 pag.

GRATIS

Op TOER met

PIETER
Koolwijk

Gouden
Griffel
voor
Annejan
Mieras

Gouden
Penseel
voor
Jeska
Verstegen

STACH

TEKENTIPS
&
SCHRIJF-
WEDSTRIJD

#9

Test je kennis
over het
Penseel

Ken je
Klassiekers

HASSE
SIMONSDOCHTER

WWW.LEMNISCAAT.NL

Deze STACH wordt u aangeboden door

8 713791 096825